

DIL PRVNÍ TAPATI

DANA SMEKALOVA

UPÍŘI. TELEPATI. DROGY. SEX. ČECHY. A SPOUSTA KRVE.

TAPATI

Díl 1.

TAPATI

Díl 1.

© Dana Smékalová

Vydání první

Obálku vytvořil Petr Menčík

Nůž použitý na obálce © F. S.

Jazyková korektura Jiří Varvařovský

Vydal Concept 42, s. r. o.

Technická redakce: Veronika Matyášová

Konverze do elektronických formátů: grafik a webdesignér

Lukáš Vik www.lukasvik.cz

ISBN 978-80-905366-9-2

Tištěnou knihu zakoupíte v distribuční síti Kosmas.

Věnování

Tuto knihu věnuji svému manželovi za jeho pomoc a pochopení.

Upozornění č. 1:

Veškeré postavy popsané v této knize jsou smyšlené. Pokud se v nich poznáte, máte bujnou fantazii a je to tedy Váš problém.

Upozornění č. 2:

Knihla obsahuje sex, drogy a násilí. Pokud se Vám to hnusí, ani ji neotvírejte.

Jinak – viz upozornění číslo 1 – je to Váš problém.

;:-)

Příměstský autobus konečně dojel na konečnou u stanice metra. Hnusná zima, ani mu to netopí, nohy mám jak led. Asi šetřil dojezd – s láskou jsem vzpomínala na přetopené naftáky mého dětství. Elektromobily jsou sice víc zelené, mají ale přece jen své mouchy. No nic, v metru se snad zahřeju... Pohledem kontroluju okolí. Ve vestibulu metra stojí pár lidí, které jsem nikdy neviděla – někteří mě pozorují pokradmu, jiní přímo.

„Díky. Díky, že mě hlídáte. Teď už jsem v bezpečí,“ pomyslím si v duchu a pokradmu se usměju na moje Ochránce.

PROLOG

Je listopad.

Sedím tu v kanceláři, a jelikož už je skoro konec pracovní doby, tak trochu se flákám a sním s otevřenýma očima.

Za méně než dva měsíce oslavím „Kristova léta“. Kristova noho, snad na to radši ani nemyslet (jo, zbožňuju slovní hříčky...). Jinak jsem ale úplně obyčejná ženská, máma báječného kluka. Taky jsem fakt dlouho vdaná za nejlepšího chlapa na světě – nemyslím takového toho „šampóna“, který ráno stráví v koupelně víc času než já (no, upřímně, já v koupelně strávím toho času tak málo, že mě snad předběhne každý chlap, ale víte, co myslím...), ani ranaře, co sice ženskou za každé situace brání pěstmi, doma jimi ale také občas řeší problémy.

Myslím takového toho chlapa, který vás miluje až za hrob (i po desítkách let, přibrání třiceti kil a strije i na palci u nohou), dokáže spoustu věcí spravit nebo udělat, klidně vám přenechá budování kariéry a postará se o dítě a ještě ke všemu má úžasný smysl pro humor a v posteli je nepřekonatelný. Skoro se nechce věřit, že takový existuje, co? Samozřejmě že

neexistuje chlap, co by byl ideální – každé světlo vrhá stín. Ale v současné situaci mi ideální připadá. Zabraná do myšlenek koukám na svůj odraz v setmělém okně. Jak už jsem řekla, vypadám úplně obyčejně. Nic na pohled neobvyklého nebo výjimečného. To divné je dobře ukryto někde uvnitř a skoro zapomenuto. Skoro. Zapomenout se na to nedá.

A nejsou to jen má občasná snění s otevřenýma očima, vnitřní představy nebo hlava v oblacích – to by mě vážně netrápilo...

Lidé říkají, že mám charisma. Ano, s lidmi nemívám problémy, dokonce se musím pochlubit, že to s nimi docela umím. Jsem hodně empatická. A manipulativní. Občas.

No, vlastně jsem taky tak trochu cvok, jak se tak hezky v našich končinách říká lidem, kteří umějí něco víc, něco nenormálního.

Někdy totiž mívám pocit, že to není jen empatie, ale že druhým rozumím i beze slov – nemyslím přímo čtení myšlenek, ale tak nějak vím, jak jim je nebo co třeba chtějí říct. Často odpovídám na nevyřčené otázky a dokončuju cizí věty – prostě, když se soustředím, dokážu vycítit pocity a útržky vědomí ostatních. Není to vůbec špatné – díky tomu totiž vím, jak se ke komu chovat, jestli reaguju vhodně

a jak mě kdo vnímá, a trochu si tím pomáhám ke snadnějšímu životu. Jako dítě jsem si neuvědomovala, že asi dělám něco odlišného a bez ostychu toho využívala. Když jsem ale trochu dostala rozum, začaly se mi stávat divné věci a já si uvědomila, že to, co dělám, zase až tak obyčejné není, a začala jsem se bát. Zjistila jsem totiž, že se za všechno platí – a čím víc jsem využívala své schopnosti k manipulaci s lidmi, tím více mě to ovlivňovalo. Začala jsem se cítit prázdná, deprimovaná a čím dál víc našťvaná na všechno kolem sebe – a občas jsem podlehla touze lidem okolo ubližovat. Poslední kapkou bylo, když jsem chtěla reklamovat maso v řeznictví a na prodavačku vyjela tak silně, že se musela omluvit a odejít s bolestí hlavy domů – to jsem se tenkrát slušně rozčílila, to už se mi dlouho nestalo. Až jsem se klepala, když se se mnou chtěla hádat kvůli reklamaci kousku smradlavého vepřového. Po pár vražedných pohledech a neprůstřelných argumentech ale roztála jak máslo, reklamace byla rázem uznaná a vyřízená a já využila příležitosti a ještě párkrát do ní „dloubla“ – jen tak, ze vzteku. Dělal mi to tak dobře... Tak jsem pokračovala dalšími trefnými poznámkami, jež řaly do živého – paní evidentně procházela složitým životním obdobím, čehož jsem hned využila.

Když jsem ale viděla, v jakou trosku se prodavačka změnila, najednou jsem se probrala a krve by se ve mně nedořezal. A rozhodla jsem se to pořádně hlídat. Spoustu věcí jsem si začala odříkat, ani kvůli tomu raději nepiju alkohol, to totiž stavidla mé sebekontroly povolí a já nedokážu plně ovládat svoje emoce. A to by mohlo být nebezpečné...

Zase jsem se vrátila do reality a musela nad sebou zakroutit hlavou, nad jakými hloupostmi zase přemýšlím. Protože to je hloupost. Nic takového neovládám, to jsou jen náhody a má přebujelá fantazie. Jen blbnu sama sebe, že mám nějakou moc. Směšný.

Hlavně že nemám ani tolik odvahy, abych to vážně vyzkoušela, když už nad tím neustále dumám! Já si vlastně sama ani nejsem jistá, jestli to opravdu všechno dokážu nebo jestli si to jenom vymýšlím... Na monitoru se mi opět spustil spořič, raději budu zase na chvíli předstírat práci, nespokojeně jsem nad sebou zamlaskala. Ještě, že už mám všechny úkoly vyřízené... Pracuju v jedné mediální agentuře, dělám různé průzkumy a monitoruju internet. Vlastně většinu dne jenom brouzdám po internetu. Je to občas docela nuda, ale dobře mi platí a ještě u toho spoustu přečtu.

Jsem totiž cvok do čtení, čtu prakticky všechno, co mi přijde pod ruku. Od malička. Ano, právě z toho pochází ta moje bujná fantazie, divné předtuchy a neustálé obavy, pokárala jsem se v duchu. To jsou všechny ty přečtené sci-fi a thrillery, to je jasné. Protože nic jiného to prostě být nemůže – stále se o tom sama sebe snažím přesvědčit. Prostě jsem ukázkově schizofrenní (aspoň podle laického pojetí) – jedna moje půlka je čistě racionální a druhá úplný opak. Navíc poslední dobou opravdu mívám problém s paranoiou – neustále mě svírá pocit, že se stane něco vážně zlého nebo se něco takového chystá a stále se to blíží. Dnes jsem třeba znovu kontrolovala rozvržení svátků a pracovních dnů teď o Vánocích a najednou se mi strašně rozklepaly ruce a zmocnil se mě strach, naprosto bez příčiny. A teď, když jsem na to pomyslela, znovu. No jasně, už to mám, za tyhle pocity určitě můžou ty moje pitomé narozky, odfoukla jsem si. Ach jo... Největší sranda je, že na moje třiatřicáté narozky má údajně nastat další konec světa. Ha-ha, jako bych jich už nepřežila aspoň deset... Ale i tak – zase je kolem toho pěkná hysterie. Tušíte správně – 21. 12. 2021 budu slavit „Kristova léta“. Kristova noho... no, to už se opakují.

Součástí toho, že jsem tak trochu cvok, je mimo jiné i to, že svoje fantazie převádím do běžného života. Takže právě u toho autobusu – já samozřejmě vím, že tam ti lidé nestojí proto, aby mě chránili. Teda aspoň by neměli. Jenže při tom mém paranoidním pocitu, že se NĚCO stane, je pro mě představa, že mě fakt někdo hlídá, docela příjemná. A tenhle nápad s Ochránci jako by mi někdo našeptával.

Vážně divné, já vím.

Proto se snažím tomu moc nevěřit. Na rozdíl od kamarádky Ester, která je podle svých slov tak trochu čarodějka a o mých schopnostech naprosto nepochybuje, ačkoli jsem jí o nich nikdy neřekla – ani jsem nemusela. Zažívá to sama, kamarádíme spolu už od základní školy a ona je hodně všímavá. Ale nikdy jsem jí nic nepotvrdila.

Pozvala mě na čarodějnický rituál (prý bílá magie), který budou na moje narožky spolu s dalšími čarodějkami pořádat – podle ní to mám místo oslavy a parádně si to užiju.

To rozhodně, jsem radostí celá nakřivo.

Můžu jí tvrdit kolikrát chci, že v nic takového nevěřím, že se toho bojím, ona si ale pořád mele svou – že jsem úžasně nadaná a že je chyba to nepoužívat. Neví, o čem mluví, sama umí sice báječně vykládat z karet a vyvolává duchy, ale jinak nezažívá nic

z toho co já. A že se při praktikování bílé magie nemůže nic stát? Na to jsem taky už přečetla až příliš mnoho knih a informací o obřadech, jež se různě zvirtly...

Ale odmítám ji už příliš dlouho na to, abych to zvládla i tentokrát. Tak uvidíme, protentokrát neodmítnu. Třeba získám pár odpovědí na mé otázky a konečně budu vědět, jestli si najít psychiatra nebo dobrou knihovnu s okultistickou literaturou (a pak s nimi můžu v bílých hábitech křepčit každý Samhaim, třikrát hurá).

Nesmím hlavně zapomenout Ester dnes zavolat a potvrdit svou účast, poznamenala jsem si do diáře. Jo – a jmenuju se Svatá. Marie Svatá, osud má smysl pro humor...

1. KAPITOLA

Týden se vleče jak smrad. V práci toho zase moc není, aspoň jsem mohla brouzdat po webu víc soukromě. Pořád se dějí zvláštní věci – v létě ta tornáda, pak zemětřesení (u nás, v Čechách?) a teď takové mrazy – v listopadu a minus třicet, to je fakt hnus. Nemluvě o těch závějích, dostat se do práce začíná být docela adrenalin.

Ztrácejí se lidé a pak se objevují za záhadných okolností.

A před týdnem někdo v novinách tvrdil, že viděl UFO. Tady, u Brna! Budiž, vědci možná mají pravdu s opětovným příchodem doby ledové, to se pak sníh a mráz dají pochopit. Ale ten zbytek?

Paranoia mi našeptává, že je to něco úplně jiného.

Něco špatného. A nějak to souvisí se mnou...

Rozklepaly se mi ruce a začala jsem si nervózně okusovat ret.

Ale ne! Jsem vážně cvok, že mě napadají takové blbosti! Teď se zase budu bát o to víc a budu ještě víc rozvíjet své trhlé teorie. Nebo klidně teorie někoho jiného – třeba jak mi včera přistála na profilu, ani nevím od koho... Proč zrovna mně?

Teorie o upírech, která dokládá jejich existenci v průběhu celých staletí, moc zajímavé...

Ne! Žádné teorie! Jsem prostě úplně obyčejná ženská! A navíc už zase, sakra, nestíhám, uvědomila jsem si, když mi padl zrak na hodiny.

Doprčic! Přetáhla jsem, musím fakt letět. Honem vypnout počítač a domů...

„Pa, Sylvi!“ loučím se v rychlosti s naší recepční a vlastně jedinou kamarádkou, kterou jsem si tu za těch pár let našla.

„Ahoj, Maruš, měj se krásně,“ odpovídá s úsměvem – už mě zná a tak dobře ví, že zase nestíhám. Pak že jsem tu jediná s empatií – pche, všechno se dá vysvětlit...

„Čau, lidi!“ zavolám na ostatní kolegy – čekat na jejich odpověď už nestíhám. Fakt musím letět, kruciš, jen ať mi neujede příměstský autobus!

Musela bych tam hodinu čekat... „Prosím, prosím, prosím, ať mi přijede hned metro, prosím, prosím!“ úpěnlivě si opakuji v duchu a pevně věřím, že moje takzvaná moc bude stačit alespoň na tohle.

Uff, bezva, vcházím na eskalátory a slyším přijíždět metro, to vyšlo akorát. „Super, díky! Fakt, děkuju moc,“ oslovuji tu „vyšší moc“ nebo v co to vlastně věřím nevěřím.

Najednou mnou projede zachvění a začne se mi motat hlava... Ježí se mi chloupky vzadu na krku a žaludek se mi svírá strachy. Na chvilku se mi zamlží pohled, jako bych na eskalátoru projela obláčkem kouře.

„Co to sakra je?!“ pomyslím si, nemám ale čas to nějak řešit – nerozhlížím se kolem, a zatímco vbíhám do vagonu, soustředím se, abych na podpatcích nezakopla. Jak se dveře zavírají, najednou setsakramentsky jistě vím, že vběhnout do toho metra byla obrovská chyba. Srdce mi buší jako splašené a nemůžu popadnout dech. Měla jsem poslouchat svou intuici, když mě varovala...

Nebo zase jenom blbnu?

Rychle klopím oči, které jsem doteď třeštila na mapu metra nad protějšími dveřmi. Pokud možno přirozeně a nenuceně (s očima zabodnutýma do podlahy) se otáčím čelem zpět ke dveřím a mačkám tlačítko, aby se v příští stanici otevřely. Pořád se celá klepu a motá se mi hlava tak, až je mi skoro na zvracení.

To snad ne, přece se nepozvracím v metru plném lidí, pomyslím si a snažím se vzpamatovat. Vlastně – moment! Plném lidí? Rychle kouknu na odraz do skla, co se kolem děje. To je zvláštní, za mnou nikdo není. Jak to, že jsem si toho nevšimla? Nenápadně

(abych nevbuzovala pozornost) se rozhlédnu do stran vagonu.

Do háje!

Ten vagon je úplně prázdný! Jak to? Co se to tady děje?

Najednou mi došlo, že cítím divný zápach. Fakt divný. Otočím se a udělám krok ke středu vagonu. Velmi pomalý krok, začínám se opravdu strašně bát, cítím, jak mám dlaně mokré potem a husí kůži na předloktí. Stojím u druhých dveří od konce, takže abych měla opravdu přehled, potřebuji se teď podívat doprava i doleva.

Otáčím hlavu vpravo – nic. Jen podlaha je nějaká špinavá a jako by tam na konci vagonu byl obláček kouře...? Hm, třeba se mi to jen zdá...

Riskuju pohled doleva – sakra! Úlekem jsem odskočila skoro až ke dveřím.

Tam někdo leží! Neriskovala jsem žádný dlouhý pohled, i tak jsem ale zaznamenala otrhané oblečení a bosé nohy.

Doprčic, to je určitě houmlesák, to vysvětluje ten zápach. Ale moment – snad není mrtvý?! Ne, já tam nejdu. Jsem zbabělec.

Hystericky mačkám tlačítko na otevírání dveří – veškerá snaha o nenápadnost mě definitivně opustila. Stejně jsem tu jen já a ten ležící člověk –

nechce se mi říkat „mrtvý“, když jsem s ním zavřená ve vagonu a uháním tunelem desítky metrů pod zemí. No tak, co tomu vlaku tak trvá?

Už vjíždíme do další stanice, tak rychle vypadnu, snad to nebude na mně. Když metro zastavilo, otevřely se z celého vagonu jen ty moje dveře – dokonce nikdo ani nenastupoval, to se hodí –, tak jsem rychle vyběhla ven. Fakt jsem ale pospíchala, takže místo toho, abych počkala na další vlak, jak by to každý rozumný člověk asi udělal, jsem jen přeběhla do vedlejšího vagonu a na ležící tělo jsem se ani koutkem oka nepodívala. Zůstala jsem ve vagonu hned vedle, neměla jsem čas přebíhat dál a taky jsem byla zvědavá – chci vědět, co se bude dít. Ale zase nemusím být až tak blízko, takže jsem zvolila prostřední dveře. V téhle situaci mi totiž přišlo opravdu moc důležité vědět, co se bude dít. Fakt nechci skončit v kriminále, takže kdyby se okolo toho těla spustil nějaký povyk a policajti se ptali po svědcích, tak se hned nahlásím a všechno jim řeknu. Lepší, než aby mě po čase vypátrali, pak bych byla automaticky podezřelá. Aspoň jak nás to učí v televizních kriminálkách...

Metro se mezitím rozjelo, a než jsem se prodrala davem k rozumnému místu, už vjíždělo do další stanice. Opět jsem se celá rozklepala a cítila jsem,

že mi vyrazil na čele studený pot. Vlak pomalu zastavil, na nástupišti lidí jak na pouti.

Dveře se otevřely a davy se začaly strkat a sunout ven i dovnitř.

To snad ne! Oni normálně nastupovali do toho vagonu kde leží ten houmles?!

Sakra, to jsou tak bezcitní, nebo jsem vážně blázen a mám halucinace, nebo co se děje? Nenápadně jsem po posledním vagonu pokukovala po zbytek cesty, nic ale nenasvědčovalo, že by tam tělo stále leželo – nikdo nevykřikl, nikdo nepanikařil, neutíkal. V cílové stanici jsem vystoupila a tentokrát si poslední vagon pořádně prohlédla – a nic.

Žádné tělo tam opravdu neleželo. Zastavila jsem se a zůstala zírat. To se picnu, takže nakonec asi vážně půjdu ke cvokaři...

Tedy teď je hlavní, abych stihla autobus, rozeběhla jsem se po eskalátoru – prosím, prosím, prosím, ať tam ještě není...

Uf, zase štěstí, autobus tam skutečně ještě nebyl. Jak jsem se pokud možno nenápadně rozdýchávala z chvilkového sprintu (jsem přece dáma a dáma nefuní), rozhodla jsem se, že na svoje dnešní halucinace zkusím zapomenout – je to prostě blbost, něco se mi zdálo. Zase jsem se ponořila moc hluboko do nějaké pitomé představy, tečka. Ale jaký

jsem cítila hrozný strach, to se mi ještě nestalo... Jenže si budu muset zvykat, to se bude teď stávat častěji, ozvalo se ke všem těm halucinacím i mé podvědomí.

Ale no tak, co to kecám, okřikla jsem se. Nic se nestane, nic se nestane, nic se... nestane..., nic...

Kruci, ono už se to děje, uvědomila jsem si a jako by mě v tu chvíli polili kýblem studené vody. Do háje, co když to nejsou halucinace, co když je to prostě začátek toho, čeho se tak strašně bojím a u čeho cítím, že to přichází? Co když to všechno souvisí s mými divnými pocity a se schopnostmi, co ani netuším, jestli vážně mám? Co když ten plánovaný konec světa nebude nic fyzického jako meteorit, ale spíš duchovního, jako třeba tři čtvrtě populace zavřené v blázincích kvůli halucinacím?

No, stejně s tím nemůžu nic dělat, tak se alespoň budu snažit mít oči otevřené...

S očima otevřenýma a v naprosté panice jsem na nástupišti při vyhlížení autobusu (už nabírá zpoždění) hledala svoje „Ochránce“. Odteď totiž budu věřit, že jimi jsou, ať je to jakkoli – teď mě pravda ani moc nezajímá, protože mě děsí.

Samozřejmě, jsou tu. Tamhle ten koloušek v roztrhaný džísce, asi na někoho čeká. Projede mě pohledem a na chvíli mám pocit, jako by se mě

dotkl přímo v hlavě – jasný, to je Ochránce. Usměju se, hlavou mi proběhne neslušná myšlenka, a tak klopím pohled. Jsi vdaná paní, vzpamatuj se... Tenhle chlapík? Ne, ten nic. Ale co tamhle ta babča? Asi houmles, ale vypadá čistě – sedí a zírání na mě. Opravdu zírání.

Sakryš, to je trapný, to nemám ráda, ošiju se. Ráda lidi nenápadně šmíruju, a proto mi nevadí, když oni nenápadně šmírují mě, to je fair play. Ale když se setkáme pohledy, je prostě slušnost uhnout. Jenže tahle ženská neuhýbá...

Periferním viděním si všimnu, že vstává. No sakra – a pořád na mě čučí.

V panice jsem se podívala po Ochránci, jenže koloušek v džísce koukal zrovna jinam. Rozhlížím se dál – přece tu musí být ještě někdo...

Au! Tenhle pohled vyloženě bolel! A přitom jinak docela pěkný kluk, poměrně vysoký a postavičku jak lusk... Přes hlavu má přehozenou kapuci, takže nejsou vidět vlasy, ale obličej má pěkný..., kdyby na mě tedy nezíral jako vrah a nezamířil si to přímo ke mně. No výborně, nakonec tu budu mít dva psychouše, co teď?

Babča si to šinula dál, teď dokonce odstrčila paní, která jí stála v cestě. Něco si pro sebe zamumlala a podívala se na kluka. Podívala jsem se taky –

zastavil se, zúžil oči do uzounkých čárek (všimla jsem si, že má úplně tmavé oči, a hned si pomyslela, jestli není na drogách), něco zasyčel a otočil se k odchodu. Tak že by žebrák? Vyklidil pole před konkurencí?

Bába pokračovala, už ji ode mě dělilo posledních patnáct dvacet kroků.

Nemám kam utéct – už aby tu byl autobus! Ale ten nikde a ona byla i přes pokročilý věk samozřejmě rychlejší. Prodrala se frontou čekajících a reptajících lidí a to už jsem jí pohled našťvaně opětovala. Začít teď utíkat, navíc před starou bábou, by bylo vážně trapné.

Jen se usmála a přišla až ke mně – určitě chce jen vyžebrat pár drobných, doufala jsem a otevírala kabelku.

„Věřím vám,“ zaskřehotala ale místo toho, pak složila prsty do V a poklepala si jimi dvakrát na srdce.

„Ehm – cože?“ vypadla ze mě opravdu inteligentní odpověď. Ona se ale jen otočila a šla si zase sednout, už se na mě ani nepodívala.

Zato lidi koukali... Všude okolo se k sobě nakláněli a zvědavě si šuškali – a já mám navíc stále spadlou čelist, musím vypadat jak imbecil.

Zadávala jsem se do země a modlila se, aby už ten zatracený autobus přijel. Kdyby tak dnes řídil ten mladý řidič – je fakt sympaťák a já ho tak nějak beru, jako by byl taky Ochránce. Tam budu v bezpečí.

Konečně přijíždí autobus a zase štěstí! Můj řidič sedí za volantem! Nasedla jsem, a zatímco nastupovali ostatní, sledovala jsem nástupiště. Babča ke mně seděla otočená zády, kluk feťák žebrák (nebo co vlastně) nikde nebyl a koloušek v džísce pořád koukal jinam. Tos mi teda pomohl, Ochránče, ušklíbla jsem se.

Teď už se můžu pohodlně usadit a v klidu se začíst – s tímhle řidičem se opravdu cítím v bezpečí a na nedávné události nechci myslet, protože vůbec netuším, co měly znamenat. Jen bych vymýšlela další teorie a sama sebe strašila ještě víc, než se to zatím daří ostatním.

Po příjezdu domů mě jako obvykle vítal jenom manžel; snažila jsem se nedat před ním najevo, jak jsem rozrušená – stejně to určitě nic nebylo.

„Ahoj, kluci šli bobovat, máme chvílku jen pro sebe,“ přivítal mě a pomohl z bundy. „Jak bylo v práci?“

Vděčně jsem se usmála – konečně něco normálního, po tom dnešním dramatu...

„Nic moc, navíc se nějak necítím dobře, jsem taková unavená – spíš vyšřavená... Potřebovala bych chvíli zalézt někam do koutku a čučet do blba, snad by si mozek odpočinul a začal spolupracovat,“ promnula jsem si spánky. „Co ty?“ odvětila jsem, abych si taky jen nestěžovala.

„Ale, znáš to,“ mávl rukou, „práce jak na kostele. Zase jsme museli měnit skoro celý motor, hrůza. Naštěstí mám ale unavený jenom tělo,“ pevně si mě k sobě přivinul.

„Hm, to bych taky brala,“ zašeptala jsem odpověď a ze všech sil se snažila nemyslet na nedávné zážitky. Manžel pracuje jako automechanik v jedné dopravní firmě, opravuje nákladáky. Baví ho to, má tam skvělý kolektiv a mnohem šikovnější pracovní dobu než já, takže bývá doma brzy a dává pozor na syna a částečně i na mého pubertálního brášku, který s námi posledních sedm let žije – od té strašné havárie, kdy nám zemřeli oba rodiče. Na naprosto přehledném a rovném úseku jejich auto vyjelo do protisměru a zastavil ho až strom. Oba byli na místě mrtví, bráška ale jako zázrakem přežil téměř bez zranění a já požádala o jeho svěření do péče.

Jsem moc ráda, že manžel takovou práci má, i když vydělá sotva půlku toho kolik já. Nevím, jak bych to období po nehodě zvládla, kdyby nebyl doma

pokaždé, když jsem ho potřebovala. Naštěstí mu nevadí, že máme prohozené role a já žívím rodinu, stejně o mně z legrace prohlašuje, že jsem převlečený chlap – a já se tomu ani nebráním.

„Co kdybych udělal večeri a ty se šla ven projít se psem? Mohla by sis u toho trochu odpočinout a vyčistit myšlenky...“

Zlatej chlap. Vážně.

„Ne, to je dobrý, u vaření si odpočinu taky,“ s úsměvem jsem jeho ušlechtilou nabídku odmítla.

„Navíc se mi v tomhle počasí vážně nechce zase ven, jsem ráda že jsem doma a v teple. Kluci se taky brzy vrátí ze sáňkovačky a budou mít hlad jako vlci. Ty jsi fakt zlatej, už jsem ti to dneska řekla?“ přinutila jsem se k srdečnému tónu.

„Hm, dneska ještě ne,“ zazubil se na mě a dal mi pusku. Šla jsem se chopit svých domácích povinností, abych své chlapy nakrmila dřív, než si dají k večeri oni mě.

2. KAPITOLA

Následující den jsem při cestě autobusem hodně přemýšlela. Ani jsem si nečetla, i když jsem samozřejmě měla knížku jako obvykle s sebou. Pořád nevím, jestli mám vyšilovat. Instinkt mi říká, že ano, události ze včerejška ten pocit ještě posilují. Ale co když je to fakt jen paranoia? Co když jsem opravdu nemocná, mám nějakou poruchu, jsem blázen? Nebo co když byla blázen ta divná ženská včera? Měla bych si zajít ke cvokaři? No jo, jenže co bych mu řekla?! Už to vidím: „Pane doktore, mám takový divný pocit, že se něco stane, a včera jsem si myslela, že vidím v metru ležet bezdomovce a nikdo jiný ho neviděl,“ – ehm, jízdenka do Bohnic nebo jiného léčebného zařízení, případně velmi silné medikamenty. Na to se zatím necítím. Navíc tak nějak vím, že jestli jsou moje předtuchy pravdivé, můžu s tím něco udělat. Evidentně mám nějaký druh psychických sil a možná je mám za nějakým účelem... Třeba se mi podaří někoho zachránit. I jeden život za to stojí, abych neházela flintu do žita a našla v sobě sílu hrát si na normální,

fungovat jako každá jiná ženská, pomalu se připravovat na všechno a vyčkávat.

Po příjezdu na konečnou u metra jsem očima zase hledala svoje Ochránce a i tentokrát jich pár našla. Naštěstí tam nebyla ta divná ženská ze včerejška, ani zfetovaný mladík – dneska se vestibulem poflakovalo jen několik starších chlapů, řekla bych, že Ochránci byli dva z nich. Poděkovala jsem jim neurčitým úsměvem. Byla jsem si jistá, že si ho všimli, evidentně mě totiž sledovali...

Dnešní jízda metrem naštěstí proběhla úplně normálně, což mě na jedné straně uklidnilo, na straně druhé to ale jen přililo olej do ohně mých pochybností, jestli jsem po psychické stránce v pořádku.

No co, to stejně teď nevyřeším, pokrčila jsem v duchu rameny, budu se tím když tak zabývat, až bude potřeba.

„Ahoj, Maruš, jak je? Já se dneska necítím nic moc, špatně jsem spala a měla jsem noční můry. Slyšelas v noci tu bouřku?“ vítala mě v práci recepční Sylva. Vypadala bledá a nevyspalá.

„Počkej – bouřku? U nás na vesnici žádná bouřka nebyla, teda aspoň o ní nevím,“ snažila jsem se vzpomenout, jestli jsem náhodou v noci neslyšela hrom nebo tak něco.

„Vypadá to, že byla jen nějaká lokální – ptala jsem se i rodičů a u nich byl taky klid,“ brebentila Sylva dál, zatímco jsem si zapínala počítač. „Ale u nás v Petrovicích to byla hrůza! Blesk za bleskem, rány jako blázen, do toho ten vítr se sněhem tak divně skučel, strašně jsem se bála. A byla mlha, nechápu, jak mohla být mlha při tak silném větru...“ zamumlala do neurčita.

„Hm, to je divný,“ začala jsem jí věnovat víc pozornosti, „myslíš jako opravdická mlha? Nebyl to spíš jen zvířenej sníh? Jako že by to jako mlha jen vypadalo?“ zeptala jsem se opatrně.

„Ne, Maruš, to byla opravdu mlha,“ potvrdila vážně.

„Byla jsem večer venčit Boxera (jejího psa z útulku, boxer jménem Boxer, přijde mi to legrační), a i když jsem se snažila o nejrychlejší vyvenčení v historii, tak můžu stoprocentně potvrdit, že to byla mlha. Znáš to, takový ten hnusně lepkavý pocit, jak je kolem tebe vlhko... A do toho strašná chumelenice; bylo to vážně divný, vůbec nebylo vidět, odkud ten sníh padá, takový matoucí,“ pokrčila rameny.

„No a pak začala ta bouřka, takže jsem se ven už nedostala, Boxer zalezl do botníku a vyl jako splašenej, až na mě přišli sousedi. Takže jsem toho vážně moc nenaspala,“ rozvedla dál a potlačila zívnutí.

„Tak pojď, dáme si dvojitý kafe, to tě probudí. Já se taky cítím unavená, taky mi to bodne,“ pozvala jsem ji a společně jsme zamířily do kuchyňky.

„To jsem ráda, že jdeš se mnou, musím ti totiž ještě něco říct,“ zašeptala Sylva, když jsme byly v soukromí kuchyňky a mně se najednou hrůzou sevřel žaludek.

„Neříkej, že se ti včera stalo ještě něco divného?“ vymačkala jsem ze sebe opatrně.

„Ale vůbec ne, naopak!“ uklidnila mě už nahlas – a já si teprve teď všimla, jak se jí lesknou oči a červenají tváře. „Jak jsem s Boxerem vypálila do té chumelenice, abych byla co nejrychleji zpátky, normálně jsem málem srazila nějakého chlápka,“ skoro zazpívala a trochu poskočila. Musela jsem se usmát. „Teda ne jen tak ledajakého,“ plácla se doprostřed hrudníku a protočila oči. Vypadala jako omdlévající hrdinka z prvorepublikových filmů.

„Ten chlap byl neuvěřitelně krásnej, to jsem ještě neviděla! A víš, co je nejlepší?“

„Ne – je svobodnej a pozval tě na rande?“ hádala jsem.

„No, to taky...“ koketně zamrkala řasami.

„No nekecej, ty sis domluvila rande?! To mi musíš říct fakt dopodrobna!“ kroutila jsem se zvědavostí.

„Když mě nebudeš přerušovat...“ hodila po mě přísným pohledem. Naznačila jsem, že si zamykám pusu na zámek, a netrpělivě čekala na další vyprávění. Nevím, proč se mi žaludek pořád svírá děsem, určitě to s tím nijak nesouvisí, jsem asi fakt paranoidní. „Představ si, je to cizinec, víš, že ty miluju...“ začala se Sylva ovívat a já se znovu usmála. „Vypadal takovej ztracenej, ptal se na cestu do centra, prý bydlí v tom motýlku, který je kousek od našeho baráku. A je tak galantní – normálně mi políbil ruku!“

„Políbil ruku?“ vyprskla jsem. „To jako vážně? Prosím tě a při jaký příležitosti ti líbal ruku?“ culila jsem se a vyzvídala, přesně, jak se ode mě očekávalo.

„No, poradila jsem mu přece, jak se dostane do centra, ne?“ Sylva se zavlnila v bocích a rukou elegantně ukázala na ledničku – vypadala spíš jako letuška, která upozorňuje na nouzové východy.

„A je vážně moc hezkej, vysokej, štíhlej tak akorát, blondatý kudrnatý vlasy,“ – fuj, to fakt nemusím – „a úžasně hluboký tmavý oči. Ty máš oči jako hořká čokoláda, ale on je měl ještě tmavší, vypadaly až černý. Úplně jsem se v nich ztratila... Jak jsem do něj totiž včera vrazila, málem bych upadla, kdyby mě nezachytil – je vidět že má fakt velkou sílu, ani

se nezakymácel – a když jsem se vzpamatovala z toho leknutí, tak jsem ze sebe vykoktala omluvu a podívala se mu do očí. Měla jsem pocit, že se mi podlomí kolena a upadnu, no úplně mnou projelo vzrušení, to se mi ještě nestalo! On se usmál – má krásný, zářivě bílý zuby a takovej rošťáckej úsměv, dokonce má v jedné tváři dolíček – a já normálně nemohla popadnout dech...”

Sylva vypadala, že je úplně mimo.

„To zní dobře, kolik mu je?“ přerušila jsem její chvalo zpěvy.

„No, já se ho neptala – to by bylo fakt blbý – ale vypadá tak na dvacet pět, možná třicet, dá se to těžko poznat. A pozval mě na rande, jak jsi správně uhodla. V pátek pro mě přijde k našemu vchodu, bude tam prý čekat. Nechtěla jsem mu hned říkat moje příjmení, aby mě nemohl otravovat, to chápeš...“ uff, chytrá holka. „On se na to teda ani neptal, prostě navrhl, že by na mě v osm večer počkal před vchodem a mohli bychom zajít na večeri...“ zasnila se a zírala do stropu.

„Sylvi, to je báječný, moc ti to přeju!“ odpověděla jsem vesele a myslela to upřímně. Koukala jsem na ni, jak celá září, a radovala se s ní.

Sylva je nejhodnější a nejkrásnější stvoření, co znám – postavu má jak modelka spodního prádla

(je báječně štíhlá, ale pořád vypadá žensky proti anorektickým modelkám z televize), tmavě hnědé vlasy pod lopatky, tak husté, že si z nich uplete cop silný jako moje ruka, krásně lesklé a zdravé. S takovouhle přírodní barvou si nikdy nemusela vlasy barvit a je to na nich vidět. Oči má proti tomu v tom nejzářivějším odstínu modré. Dokonale souměrný obličej jí kráší pár pih – po celý rok. A má úžasnou barvu pleti – jak porcelán, nikdy se neopálí. Ale právě proto, jak fantasticky vypadá, přitahuje jen chlapy, co ji chtějí na ozdobu a nic jiného je nezajímá. Hlavně vůbec nevidí, jak úžasná je uvnitř, a vždycky jí po nějaké době moc ublíží. Moc bych jí přála, aby našla hodného chlapa, který ji bude mít rád proto, jaká je, a ne proto, jak vypadá. „Blbý je, že ho Boxer nemá rád,“ pokračovala posmutněle. „Řekla bych, že z něj má hrůzu, i když znáš mýho psa – ten má hrůzu ze všeho. Včera se k němu ani nepřiblížil, klepal se u vchodu do baráku a kňučel, vypadal opravdu vyděšený. Nebo to možná bylo tou bouřkou?“

„No, uvidíš, třeba to fakt bylo tou blížící se bouřkou,“ poplácala jsem ji po rameni.

„Každopádně si ho přece nehodláš hned zvat domů, tak uvidíš na další schůzce – můžete se domluvit třeba na procházce v parku a vzít Boxera

s sebou. Stejně, kdybyste spolu začali chodit, tak ho musí brát jako tvoji součást. Boxer už si v životě vytrpěl dost, přece bys ho kvůli nějakému chlapovi nešoupla zpátky do útulku. A navíc je to dobrý test osobnosti – kdo nemá rád zvířata, ten nemá rád ani lidi, a s takovým bys přece chodit nechtěla. Nebo to zjistit až pozdě,“ projevila jsem se jako dospělá – přece jen je mezi námi desetiletý odstup... Sylva se nad mými slovy zamyslela, tak jsme rozpustily náš kávový pokec a vrátily se každá ke své práci. Po obědě za mnou ale přiběhla do kanceláře celá rozzářená a rozrušená.

„Co se děje?“ ptala jsem se opatrně – takováhle obvykle nebývá.

„Hele tomu nebudeš věřit, on je tady!“ vyhrkla.

„Co – ten tvůj idol? Tady jako tady v kanceláři?!“ vyvalila jsem oči.

„Né, co by tu dělal,“ poklepala si na čelo. „Stojí před budovou, viděla jsem ho z okna když jsem vyhlížela taxík pro generála!“

Generál říkáme – samozřejmě jen když u toho není – našemu generálnímu řediteli inženýru Zahálkovi, sympatickému pětapadesátníkovi, který to tu sice vede pevnou rukou, ale umí být i vnímavý a laskavý.

„No nekecej, letím se k tobě mrknout,“ rychle jsem ji následovala.

„Hele, tamhle, v tom dlouhým kabátě!“ natěšeně mi ukazovala objekt svého zájmu. Bohužel k nám byl otočený zády, takže jsem viděla akorát jeho pěknou siluetu (hmm, vydařený kousek, to se musí uznat) a hromadu světlých lokýnek vykukujících nad límcem kabátu. Ty kudrny mi připomínaly barokní andělíčky, ble. To vážně není moje představa o chlapovi s velkým Ch.

„Sylvi, jak se vlastně jmenuje? Představili jste se vůbec?“ zeptala jsem se a doufala, že se ten chlápek otočí a já ho budu moct detailně prozkoumat.

„Mh-hm, to víš, že jo. Jenže byl takovej vichr, říkal něco jako ‚Lucius‘ nebo podobně, moc dobře jsem mu nerozuměla. Zato on Sylvii pochopil hned napoprvé,“ nasadila přiblblý, zamilovaný úsměv. Ach jo, ta holka má dost.

„Víš co, tak já se pro tebe obětuju a půjdu si do té sloty zakouřit, abych ho viděla pořádně zblízka a zepředu a mohla ti ho řádně pochválit. Ty se prosím tě snaž koukat nenápadně – jsi tu jak ve výkladní skříni,“ houkla jsem na ni. Pracujeme v jedné z těch nových administrativních budov na Andělu, máme pronajaté celé první patro a recepce je přímo nad hlavním vchodem. Každý, kdo trochu zvedne oči, vidí Sylvu přes skleněnou stěnu jak na dlani. Zvláště teď, když je tak zataženo, že se musí

celý den svítit. Ne že by o tom nevěděla a schválně neprovokovala chlapy dole ultrakrátkými sukněmi... Sylva se na mě jen zazubila. „Neboj, mami. Budu se chovat slušně, hi hi,“ a zakoulela očima.

No nic, do té sloty se mi nechtělo, ale slib je slib.

Šla jsem si do kanclu pro svetr, kabát, rukavice, kozačky, šálu a čepici a poté, co jsem ze sebe zdařile udělala cibuli, jsem seběhla schody a vyrazila hlavním vchodem před budovu. V těchto okamžicích, respektive v tomto počasí, svou závislost na nikotinu fakt nenávidím. Ne že by se tím cokoli změnilo, pořád jsem příliš velký slaboch na to, abych s tím bojovala.

Venku jsem předstírala, že se chystám telefonovat a chci trochu soukromí, abych mohla nenápadně odejít kousek od budovy a tam se zastavit. Moje paranoia mi dělala ze žaludku preclík a klepaly se mi ruce, zase bez zjevné příčiny. Navíc se opět zhoupl tlak nebo něco podobného, takže se mi po tom běhu zase zatočila hlava tak silně, že jsem myslela, že se budu muset něčeho chytit, abych neupadla. Zapálila jsem si cigáro a párkrát popotáhla, abych se uklidnila. Pak jsem se otočila směrem k budově, stála jsem tak, že jsem pohledem musela zavadit o Luciuse (nebo jak se jmenuje), a konečně se podívala jakoby do oken recepcce.

„Krucí!“ ujelo mi vyjeknutí – koukal se přímo na mě. Oči měl fakt černé, na rozdíl od Sylvy jsem v nich ale neviděla nic ani vzdáleně hezkého – poznala jsem v nich toho rádoby feťáka ze včerejška. Najednou jsem se toho chlapa tak strašně bála, že jsem nemohla ani dýchat. Nedokázala jsem uhnout pohledem, ani když se pomalu vydal ke mně – připadala jsem si jako zhyponotizovaná.

„Sakra, prosím, prosím, prosím, ať se můžu pohnout, to ne!“ přesvědčovala jsem se v duchu k nějaké akci. S vypětím všech sil jsem dokázala nejdřív přimhouřit a pak zavřít oči. Bleskově jsem otočila hlavu tak, abych Luciuse viděla periferním viděním, ale nekoukala se přímo na něj. Pořád pomalým a neskutečně ladným krokem kráčel ke mně – a stále mi koukal přímo do obličeje. Zbývalo tak deset kroků a měl by mě. Nevím, co by se stalo, ale všechno ve mně křičelo, že by to vůbec nebylo dobré. Konečně jsem silou vůle přinutila své nohy k pohybu, zahodila cigáro a zbaběle utekla směrem doprava, kolem budovy. Ze strachu se mi skoro chtělo zvracet, rychle jsem dýchala a klepaly se mi nohy – ale já nepovolila, dokud jsem se nedostala za budovu. Všimla jsem si, že se u protějšího rohu budovy převaluje nějaký záhadný obláček kouře a moje panika ještě stoupla. Rychle jsem pípla

zaměstnaneckou kartou, proběhla zadním vchodem dovnitř, zabouchla dveře a na schodech jsem se sesypala.

Opřela jsem se o stěnu, nohy mi vypověděly službu a já si kecla na zadek. Lapala jsem po dechu, cítila, jak mi po zádech sjíždějí kapičky ledového potu a po tvářích se kutálejí slzy. Vůbec ničemu jsem nerozuměla, nechápu tu reakci a ten strach, už to ale fakt nechci zažít. Hlavně proč? Přece se nebudu takhle bát nějakého chlapa?! Co chlapa – vlastně teprve kluka! Musím se vzpamatovat a vrátit se do kanceláře, bála jsem se, aby se Sylva nešla ven podívat, co se stalo, a nenarazila na něj – nebo vlastně ani na mě, s hysterickým záchvatem, který bych jen těžko vysvětlovala. Jak jsem se pomalu zvedla, na schodišti zhaslo světlo – je na časovač – a já se automaticky otočila k vypínači vedle dveří. „Ježíšmarjá!“ vyjekla jsem znovu a začala couvat do schodů, tak rychle, jak to jen šlo. Lucius koukal okýnkem ve dveřích – vysloveně zíral! – přímo na mě.

„Jdi pryč,“ zašeptala jsem, na víc jsem se nezmohla. Kupodivu to zabralo – teda alespoň se otočil od dveří a odcházel. Ještě předtím na mě ale hodil ten svůj jednodolíčkový úsměv, co Sylvu tak okouzлил, a mně to přišlo, jako by mi říkal: „Však se ještě

uvidíme, počkám.“ Jako by mi to říkal přímo uvnitř mé hlavy. Bylo mi zase špatně a musela jsem si ještě na chvíli sednout, jinak bych upadla...

„To není možný, to prostě nemůže být pravda, já jsem se snad už opravdu zbláznila,“ otírala jsem si z tváří slzy a mumlala jsem si šeptem, zatímco se mi žaludek uklidňoval, hlava se přestávala točit a nohy se stávaly jistějšími. Musím se vzpamatovat, vrátit do kanclu a zeptat se Sylvu, co viděla. A musím ji varovat. Tenhle krasavec totiž určitě není jen tak obyčejný chlap. Je přesně to, co si představuju, když čtu upírské knihy. Učebnicový případ upíra...

Takže to vypadá, že z těch knížek začínám už definitivně bláznit. Protože upíři neexistují! Alespoň pro většinu populace, která by v Luciusovi viděla maximálně úchyla. Já, cvok, se samozřejmě stále snažím všemu přijít na kloub, takže věřím, že je existence jiného živočišného druhu možná. Abych byla upřímná – definitivně jsem na ně začala věřit poté, kdy jsem viděla Interview s upírem (tak ráda bych Brada Pitta alias Louise utěšila v jeho samotě, klidně bych se s ním jako upírka živila kyslíkem, on je tam prostě výborný). Připadá mi přirozené, že lidský druh není tím nejvyspělejším – že ačkoli jsme sami paraziti, nejsme úplně predátory, a tak se souběžně vyvinul predátorský poddruh (nebo

naddruh?) člověka. Navíc bájí o upírech je fakt hodně a jsou opravdu staré. Je toho příliš mnoho, aby to byla náhoda. Zatím žádný vědec to nedokázal spolehlivě vyvrátit – a já už vůbec ne.

Jenže mě celý život uklidňuje vědomí, že jsem si to tak jen vysnila kvůli pěkným chlapům v tom filmu. A teď potkám upíra za bílého dne v Praze, to je fakt k popukání...

Zavřela jsem oči a pomalu se vydýchala. Zatímco jsem o tom přemýšlela, tep se mi pomalu snižoval a nohy se přestávaly třást. I když zítra asi budou pekelně namožené – kam se na tenhle sprint hrabe zimní olympiáda...

3. KAPITOLA

Když jsem se vzpamatovala natolik, abych byla schopná dojít do kanceláře, seděla Sylva za recepčním pultem a mračila se jak kakabus.

„Kam jsi prosím tě zmizela?“ vyjela na mě hned, jak jsem se objevila mezi dveřmi. „Ani ses na něj nepodívala a zdrhla jsi – cos tam dělala?“

„Ehm, je tam ještě?“ ignorovala jsem její výčitky a odmítala se jí podívat do očí. Mám, nebo nemám ji varovat? Co když to pochopí špatně, nebo co když se mi to opravdu jen zdálo?

„Ne, odešel chvíli poté, co jsi odtamtud vypálila jak namydlenej blesk. Sešel se s nějakým chlapíkem z vedlejší budovy a odkráčeli k metru,“ odpověděla našťvaně. „Vážně? On za mnou nešel?“ zeptala jsem se opatrně a nevědomky vyvalila oči.

„Prosím tě, proč by za tebou měl chodit?!“ zvýšila Sylva hlas. „Ani se na tebe nepodíval – koukal se k vedlejší budově, ty jsi pak vypadala hrozně vyděšeně a začala jsi zdrhat..., můžeš mi to vysvětlit?!“

Jo, je fakt našťvaná. To není dobrý okamžik na otestování, jestli uvěří mé teorii...

„Hele, Sylvi, já bych ráda. Ale nemůžu.“ Rozhodla jsem se, že jí o tom vážně říct nemůžu, nemám vůbec žádný důkaz, že měl ten kluk nějaké špatné úmysly, myslím, že by mi neuvěřila. „Nevím, co to tam do mě vjelo, prostě mě popadl nějaký záchvat paniky nebo co. Ještě nikdy se mi to nestalo, promiň,“ vmlouvala jsem se místo toho.

„No dobře, kde jsi ale potom takovou dobu byla? Jsi pryč skoro hodinu, Bomba se po tobě už dvakrát ptala!“ tlačila na mě dál.

A mně se opět na chvíli zastavilo srdce – jestli to tak půjde dál, mám na svůj poslední den fakt natrénováno – Bomba totiž říkáme asistentce generálního ředitele, slečně Anetě Janákové, Dis. Na svůj skorotitul je strašně hrdá, je jí kolem padesátky a je to taková atomická babizna, proto Bomba. Slečna. Pořád. Nějak se jí ještě nedoneslo, že už jí není dvacet – obléká si modely, které by se osmnáctileté holky styděly nosit, a chová se ještě hůř. A s „generálem“ pravděpodobně spí. Nikdo z kanceláře nechápe, co na ní vidí – vypadá fakt hrozně a chová se ještě hůř. Samozřejmě nesnáší všechny ženy, které v kanceláři jsou, a kdykoli má možnost, dělá nám ze života peklo. A teď, když generální odjel na týdenní školení

do Anglie, má prvotřídní možnost pěkně si nás vychutnávat.

Jak mi to Sylva řekla, úplně jsem ztuhla a upříí halucinace se rázem staly naprosto ničím v porovnání s tím, co mě čeká.

„Ach jo, cos jí řekla?“ klopila jsem oči, kousala si ret a doufala, že Sylva vymyslela nějakou dobrou výmluvu.

„Neboj, jsem prostě geniální,“ mrkla na mě, vztek už ji evidentně opustil. „Vzpomínáš, jak jsi mi říkala, že jsi měla mít schůzku s těmi databázovými specialisty, abyste doladili detaily u toho nejnovějšího projektu?“

Začala jsem se usmívat od ucha k uchu.

„Myslíš tu schůzku, kterou jsme kvůli počasí zrušili a všechno včera probrali po telefonu, o čemž nikdo kromě nás dvou neví?“ zazubila jsem se na ni.

„Zlato, uznávám, jsi geniální. Máš u mě kafe!“

Ano, oslovuju svoje kamarádky zlato. Možná je to uhozený, ale to je mi fuk.

Měla jsem radost, že vymyslela tak skvělou výmluvu. Taky mě přirozeně těšilo, že se znovu nezeptala, kde jsem byla – pořád netuším, jak bych jí to vysvětlila.

Zhluboka jsem se nadechla, odběhla si do své kanceláře odložit a vzala si všechny papíry

s poznámkami ze včerejšího hovoru s databázovými specialisty. Pak jsem odvážně nakráčela do generálovy kanceláře, dočasného Bombina království.

Roztahovala se za jeho stolem, jako by jí to tam patřilo, a už jen z toho pohledu se mi zvedl tlak.

„Paní Svatá, jsem ráda že jste se konečně rozhodla dostavit do zaměstnání!“ začala zhurta. „Prozradíte mi, kam jste si v pracovní době odkráčela?“

„Pokud vím, tak na tuto otázku vám již odpověděla slečna Doležalová,“ odpověděla jsem jí naoko sladce. „Měla jsem schůzku se společností PRODATA, abychom probrali požadované údaje pro nový projekt, o čemž je ale samozřejmě informován pan generální ředitel, takže nechápu, proč vás to tak zajímá,“ zakončila jsem možná trochu ostřeji než obvykle. Bomba ve mně probouzela vztek opravdu pouhým pohledem a navíc mi v krvi ještě koloval adrenalin po té události s „Luciusem“.

„Prosila bych trochu úcty, když se mnou mluvíte!“ naježila se podle očekávání.

„Slečno Janáková, ráda bych vám v tom udělala jasno,“ trochu jsem se k ní naklonila a můj hlas přesně vyjadřoval, jaký vztek cítím. „Nemám jediný důvod vám prokazovat úctu – uvědomte si, že nejste

moje nadřízená. Já se zodpovídám přímo panu inženýru Zahálkovi a bez ohledu na to, jak ho máte omotaného kolem prstu, si mé práce váží a plně mě podporuje.“

„Jak si dovoluujete?!“ začala Bomba prskat. „Víte velmi dobře, že bych vám tu mohla pořádně zavařit, Marie, tak si dávejte velký pozor, jak se mnou mluvíte!“

Hm, musí být dost vytočená, že mě oslovila křestním jménem, normálně se na naši úroveň nesnižuje a používá jen naše příjmení.

„Podívejte, Aneto,“ vrátila jsem úder a zabodla jí pohled do tváře, „když se mi budete držet z cesty a i nadále mě zdvořile ignorovat, budu se chovat stejně. Ale nemyslete si, že mě můžete zastrašit – výsledky mé práce jsou mnohem důležitější, než nějaké pomluvy od sekretářky!“

Otočila jsem se a vydala se ke dveřím.

„No dovolte, já jsem ASISTENTKA, žádná sekretářka!“ dohonil mě mezi dveřmi její hlas a já se musela usmát, jak je snadné ji vytočit. „Navíc si uvědomte, že já na rozdíl od vás vlastním akademický titul!“ neslo se chodbou z generálovy kanceláře, zatímco já klidně kráčela do té své a polohlasem se chechtala.

Byla rozžhavená doběla, budu si muset dávat fakt velký pozor, aby byly moje výsledky dokonalé a bezchybné. Ale jinak jsem se docela bavila, tohle za to stálo. Nehledě na to, že jsem tím trochu ventilovala to napětí, které ve mně stále narůstalo. Nijak jsem její poslední řeč nekomentovala, hodila jsem krátký rošťácký úsměv po Sylvě, která zaslechla konec našeho rozhovoru, byla očividně vyděšená a stála na recepci jak solný sloup (na rozdíl ode mě pro ni Bomba je nadřízená) a zavřela se do kanceláře, kde jsem s vypětím všeho svého soustředění dokončila průzkum, který měl být hotový až za tři dny. Hned jsem jeho výsledky odeslala zadavatelské firmě a generálovi v kopii, snad mě to před Bombinou pomstou dostatečně ochrání.

Bohužel jsem neměla možnost si do konce dne promluvit se Sylvou, Bomba ji totiž pořádně proháněla. Chudák holka, odnesla to za mě... Bylo mi to vážně líto, nemohla jsem jí ale teď nijak pomoci, umínila jsem si proto alespoň, že jí druhý den koupím kytičku, abych se omluvila.

Cesta domů proběhla bez komplikací, i když jsem se musela pěkně dlouho přesvědčovat, abych vůbec vylezla z kanceláře, až jsem opět nabrala zpoždění.

Po příjezdu jsem si užívala toho, že mám navařeno, a vytáhla kluky na koulovačku a sáňkování.

Byla jsem ráda, že se k našemu blbnutí přidal i Tomáš, můj dospívající bratr, který jindy jakoukoli podobnou aktivitu pokládal za ztrátu času a děsný „vopruz“. Bylo neuvěřitelné, jak moc jsme byli s manželem pubertální proti němu, který na to jako jediný měl díky svému věku nárok – a přesto se choval v některých ohledech jako mnohem starší než my. Jeho oblíbenou činností bylo hledání v encyklopediích, čtení cestopisů a samozřejmě ohromování holek získanými znalostmi a sem tam galantním chováním.

Vybral si svůj styl, choval se jako gentleman z éry němých filmů, a tak měl na každém prstu pět holek, které si nejdřív úplně podmanil a teprve, když do něj byly zamilované až po uši, je něžně svedl. Pak se jim nějak víceméně přirozeně odcizil, aby si mohl najít jinou „oběť“.

I když se mi to moc nelíbilo, on se ke svým dívkám choval hezky, neubližoval jim, svým způsobem je měl rád. Ale říkal, že prostě hledá tu pravou, navíc si prý potřebuje trénovat strategii. Jako „náhradní matka“ bych detaily z jeho intimního života asi neměla vědět, Tomáš měl ale vždy porozchodový splín, kdy se mi beze studu svěřil se vším. Taky ho

trápilo, že je pro něj tak snadné získat si dívčí srdce a přitom ve svém cítit jen prázdno – chápala jsem ho, v pubertě jsem zažívala skoro totéž.

Není to zlý kluk, za to jsem byla ráda.

Podle toho, že s námi zůstal doma – včera byl venku s naším sedmiletým synem Edou a dneska se dokonce se zapojil do našeho hromadného blbnutí – jsem usoudila, že zase ukončil nějaký vztah a potřebuje se trochu vzpamatovat; budu si s ním muset později promluvit a trochu ho rozveselit.

Po večeři mě Tomáš ale předběhl – poprosil, jestli bych se nemohla jít podívat na jeho referát z biologie, a jelikož je v biologii na rozdíl ode mě vážně dobrý, bylo mi jasné, že je to jen záminka. Manžel jen pokrčil rameny, zapnul televizi a nalákal Edu na hraní nějakých závodů, tohle naše povídání taky moc dobře znal.

„Co se děje, Tome? Zase s tebou zamával nějaký rozchod? Potřebuješ pomoc, poradit?“ zeptala jsem se, když se za mnou zavřely dveře do jeho pokoje a já si sedla k němu na postel.

„No, rozchod je v tom taky, ale není to pravý důvod toho, proč si s tebou potřebuju popovídat,“ začal Tomáš opatrně. „Maruš... Já vím, že máš občas nějaké ty svoje představy... Myslíš že začínáš bláznit?“

Tohle mě docela vyděsilo. Ani jemu jsem samozřejmě nikdy nic neřekla, nemusela jsem. Ale dodnes respektoval, že se o tom bavit nechci.

„Proč?“ zeptala jsem se zmateně.

Jen se mi podíval do očí. Tak fajn, hra na pravdu, ach jo...

„Tak dobře,“ povzdychla jsem si a přemýšlela, co a jak mu můžu říct. „Když já si vlastně nejsem jistá, ono je to složité... Je klidně možný, že se ze mě stává blázen, pořád mám ale takový pocit, že ne, že je za tím mnohem víc,“ unaveně jsem si třela čelo a spánky. Zase mě začínala bolet hlava. „Já vím, tohle o sobě asi říká každý cvok, já se ale pořád snažím hlídat, a kdyby tu byl jakýkoli náznak, že ztrácím kontrolu – kdybych třeba začala někoho ohrožovat nebo měla sebevražedné sklony, nebo tak něco – tak si dojdou k doktorovi. Zatím ale myslím, že to zvládám, že na mně nikdo nic nepozná – teda kromě tebe, evidentně...“

Nuceně jsem se usmála, dala mu ruku kolem ramen a přitáhla si ho blíž. I když si nejsme moc podobní a je mezi námi velký věkový rozdíl, pořád je to můj brácha – vždycky ze mě vycítil moje pocity bez ohledu na to, jak jsem je skrývala. Já to vůči němu mám naštěstí stejně, teda já to takhle mám vůči každému, to jsem mu ale neřekla. I když myslím,

že si to domyslel, přece jen už se mnou docela dost zažil a není hloupý. Nikdy jsme se o tom ale nebavili a já se ze slušnosti většinou snažím jeho pocity blokovat stejně jako u ostatních – nejsem přece žádný šmírák.

„Něco tě trápí? Myslíš, že to přestávám zvládat?“ zeptala jsem se, když ticho začalo být tíživé.

„Ne, ségra, o tebe nejde. Jen se mi poslední dobou začaly stávat takový divný věci a nevím, co se to se mnou děje...“ povzdechl si, položil se na postel a zakryl si oči rukama.

A já se začala vnitřně třást.

„Já ti pomůžu, jak budu moct, musíš mi ale říct úplně všechno. Společně na to přijdeme, neboj,“ snažila jsem se mu dodat odvalu – a sobě asi taky.

„Když to je těžký,“ zašeptal, „bojím se, že se začínám nějak měnit,“ dodal skoro bezhlasně.

„Bratříčku, jistěže se měníš, procházíš pubertou! Přeměna z dítěte na dospělého se neodehrává jen v tělesné rovině, i tvoje mysl se mění...“ začala jsem plácát obecné poučky, abych ho rozptýlila a uklidnila.

„To s tím nemá co dělat! Já začínám bejt zlej, copak jsi to pořád nepochopila?!“ rozčilil se najednou a z ničeho nic stál, oči mu plály hněvem a jeho obvykle usměvavý obličej byl zkřivený tak, jak jsem

to ještě neviděla. Docela jsem se lekla – postavil se tak rychle, že jsem to sotva postřehla.

„Prosím tě, uklidni se a zkus mi to víc vysvětlit, já ti nerozumím,“ požádala jsem tiše.

„Pche, k čemu to bude?“ vybuchl znovu. „Sotva se uklidním, zmocní se mě výčitky! Nejradši bych se na všechno vykašlal a odešel si dělat, co se mi zlíbí, ty mě pořád krotíš a děláš ze mě beránka. Nesnáším, jak se mě snažíš kontrolovat a dělat ze mne něco jinýho, já takový nejsem!“ to už na mě křičel a já na něj jen zírala s otevřenou pusou.

„Bráníš mi v tom, abych žil život podle svýho! Ted jsem objevil, že dokážu něco víc, a ty mě pořád kontroluješ jak malý dítě a místo pomoci máš akorát plno keců! Nejsem David, abys mě takhle ovládala, ten ti to možná žere, ale já už ne! Přál bych si, abys taky brzo zhebla!“

„Cože?!“

„Jsi hluchá? Zhebni...!“

To byla poslední kapka pro moji výbušnou povahu, taky jsem vylítla a stoupla si proti němu tak blízko, že jsme se málem dotýkali nosy.

Nahodil tak arogantní obličej, že jsem okamžitě vypěnila.

Fajn, chlapečku, chtěls' to sám, tak uvidíš...

Z jeho pohledu a nadutého vyčkávání jsem byla víc a víc vytočená, úplně jsem se tedy přestala kontrolovat. Pohled jsem doslova zapíchla do jeho hnědých očí, stejně tmavých, jako jsou ty moje. Ruka mi bezděčně vypálila a já ho chytila pod krkem, setrvačností ho přirazila zády ke stěně a rozčileně na něj začala syčet.

„Fakt jsi to přehnal. Nevím, co tě žere, a nedozvím se to, dokud mi to neřekneš. Takže okamžitě vyklop, proč takovej humbuk, co se stalo a proč reaguješ jako rozmazlenej fakan. A pravdu, chlapče. Tohle si dovolovat nebudeš!“

Něco se se mnou v tom vzteku stalo. Najednou jsem se necítila jako blázen, naopak jsem v sobě cítila síly, které, jak si teď uvědomuju, se snažily přihlásit ke slovu už od mého dětství.

Chtěla jsem mu ublížit.

A najednou jsem věděla jak. Plně jsem se soustředila na to, abych ho svou vůlí donutila přiznat pravdu, a i když mě po chvíli začala bolet hlava, vypadalo to, že jsem úspěšná – Tomáš mi pod rukama zhadrovatěl a vztek v jeho obličejí vystřídal strach. Zavřela jsem oči, zrušila kontakt a silou vůle se snažila dostat ty nové, neznámé a zlé síly zase pod kontrolu. Protože takováhle já nejsem.

Celá jsem se třásla a snažila se uklidnit a bolest hlavy pomaloučku ustupovala.

Ruku, kterou jsem ho stále držela pod krkem, jsem sevřela kolem límce jeho košile a mrskla s ním na postel.

Tohle bylo nebezpečný. Vždyť se tenhle okamžik mohl zvrtnout v tragédii! Celé roky se učím sebeovládání, aniž jsem věděla proč; žiju s pocitem, že bych mohla být nebezpečná, který hned sama sobě zamluvím výmluvou na psychickou poruchu – a pak to takhle podělám. To už se nesmí opakovat, nikdy! Tyhle divné síly už v sobě nechci.

„To bylo děsivý, ale díky, ségra,“ vykoktal Tomáš, najednou zase normálním hlasem. Stála jsem zády k němu a cítila obrovské výčitky a strach – mohla jsem mu ublížit. Chtěla jsem to! Nenáviděla jsem sama sebe za porušení sebeovládání. Vlastní bratr, sám těžce zkoušený osudem, proboha, jak jsem to mohla dopustit?

„Tome, moc se omlouvám,“ zašeptala jsem. „Strašně jsi mě tím svým proslovem rozčilil, promiň mi to. Budu se víc hlídat, už se to nestane.“

„Ne, ségra, to v žádným případě!“ vyjekl. „To bylo přesně to, co jsem potřeboval! Bylo to, jako bys byla v mé hlavě a srovnala mi tam všechny myšlenky! No tak, Maruš, zapomeň na to a pojď si sednout, ať ti

to teda můžu všechno říct,“ odmlčel se, než jsem se k němu posadila, a pak pomalu začal vyprávět.

4. KAPITOLA

„Právě jsem chodil s Evou – teda po pravdě jsem už pár dní přemýšlel, jak ten vztah šikovně ukončit. No a když jsem dneska o polední pauze bral Evě jako obvykle oběd, zase si mě Ondřej ze septimy dobíral. Víš, že spolu válčíme už od mého prvního roku, kdy jsem ho donutil, aby snědl žízalu, a on pak pozvracel profesorku, která vykonávala dozor. Vždycky dřív se zmohl jen na pár opravdu hloupých poznámek, kterým se už nikdo ani nesmál, a já jsem ho v pohodě ignoroval. Dneska mu ale dodal kuráž ten nověj sextán, kterej sem přestoupil z Budějovic začátkem roku; ti dva si bezvadně padli do noty. Stoupli si ke mně, každej z jedný strany,“ povzdechl. „Adam – ten sextán – chytil Evu, odtáhl ji o pár kroků dál a Ondřej mi vyrazil oba tácy tak, že mi většina bramborový kaše z jednoho talíře skončila na obličejí.

Strašně mě to rozčililo, přestal jsem se ovládat,“ odmlčel se a já se provinile zavrtěla. „Jak se mnou šířil vztek jako jed,“ pokračoval tiše, „začal jsem cítit mnohem víc věcí než obvykle. Podíval jsem se na Ondřeje, kterej se slaboduše chechtal nad tím,

jak vypadám, a mám pocit, jako bych zahlíd jeho duši, Maruš. A jak jsem byl rozčilenej, zaměřil jsem se přímo na to a vši silou si přál, abych mu ublížil. Ta duše nebo aura, nebo co jsem to viděl, najednou začala praskat jako sádrovej odlitek, Ondřej začal hrozně vrískat a – a zvracel krev...“ selhal mu hlas. Už zase vypadal jako můj malý bráška v nesnázích. Přikryl si oči dlaní a mlčel, tak jsem ho pohladila po rameni, abych ho trochu utěšila a přiměla pokračovat v povídání.

„Krev byla všude, Maruš!“ vyrazil ze sebe a zadíval se do stropu. „Tekla mu z očí, z nosu, brzo byla všude po podlaze. Ondřej se zhroutil, nařikal a držel se za hlavu. Hned přiběhli profesoři a začali se mě vyptávat – nějak jsem je odbyl, že mě ani nepodezírali. Přesně nevím, co jsem jim řekl, byl jsem jako v tranzu. Jako v hypnóze nebo co! Rozumíš?“

To si piš, že rozumím. Před pár minutami jsem přece zažila totéž.

Podíval se na mě a já zahlédla, že se mu na řasách třpytí slzy.

„Nemohl jsem od Ondřeje odtrhnout oči a uvnitř sebe jsem cítil jeho bolest, jenže mě to těšilo!

A chtěl jsem víc...“

Tomáš se otočil zády a vzdychl. Nepřerušovala jsem ho.

„Když profesori odváděli Ondřeje, uvědomil jsem si, že ta divná aura kolem něj už skoro zmizela a on vypadá jako prázdný tělo bez duše. Oči, který měl pořád podlitý krví, mu bloudily sem a tam a pusu měl otevřenou dokořán, jako by se z něj stal úplněj imbecil. A to byl jeden z nejlepších studentů! Evu pořád držel Adam a ona byla asi tak v šoku, že se k němu tiskla, což mě ještě víc rozčililo. Tak jsem jim nějak dal příkaz – ne slovy, ale jen svou myslí – aby to dali dohromady, když už podle jména patří k sobě. Nevím už, jak jsem to udělal, ale ti dva se po sobě normálně začali plazit, líbali se a osahávali, bývali by si to tam snad rozdali, kdyby nepřiběhla ředitelka a neodtrhla je od sebe! Oba vypadali, že jsou úplně mimo, a nemohli přestat, ani když si je odváděla do ředitelny. Nemohl jsem si pomoci a musel jsem utýct, zítra se budu muset nějak omluvit...“ zase si povzdychl. „Myslím ale, že mě nikdo nepodezřívá – ten Adam měl snad u sebe nějaký drogy, takže si všichni myslí, že dal Evě něco do pití, a víc to nikdo moc neřešil. Já mezitím běžel do nemocnice, kam odvedli Ondřeje, a tam mi po chvíli přemlouvání řekli, že prý to byla mozková příhoda, něco se mu snad přerušilo v hlavě, já se

v tom nevyznám. Už nadosmrtní zůstane postiženější...
Co mám teď dělat, Maruš?“ konečně se na mě podíval.

Byla jsem tak v šoku z jeho povídání, že jsem nedokázala ani pohnout hlavou.

„Teď, jak jsem na tebe vyjel, to bylo stejné. Že já se nedokážu ovládat!“

Praštil se dlaní do čela a chvíli vypadal, že začne vzlykat. „Jenže na tebe to naštěstí nefungovalo,“ zašeptal nakonec. „A tvoje aura taky vypadá úplně jinak než ta jejich. Oni měli kolem sebe takovou bezbarvou mlhu, zato tebe obklopuje stříbrná záře s černými skvrnami. A asi jsi nějak silnější, tys to ve mně totiž úplně obrátila – jinak vážně nevím, co by se stalo...“

„Páni,“ konečně jsem se trochu vzpamatovala a dokonce si i vzpomněla, jak se otvírá pusa.

„Přiznám se, že mě teď fakt nenapadá, jak bych ti s tímhle mohla pomoci. Já nic až takhle intenzivního ještě nikdy nezažila... Budu nad tím muset přemýšlet, možná si i něco najít na internetu a snad na to přijdu. Jasný je ale jedno – v žádném případě si už nemůžeš dovolit ztratit sebeovládání! Musíš se kontrolovat, odhadovat svoje reakce v předstihu – vědět o sobě, kdy to přichází, a radši odejít. Dá se to zvládnout, já to dělám léta,“

automaticky jsem zamítla námitky, které se mu draly na jazyk. Pak jsem dostala nápad. „Už vím, kde můžeme začít hledat – podobný schopnosti přece provázejí lidstvo odnepaměti, možná to má něco společného s čarodějnicemi! Mohli jsme to třeba zdědit – sice samozřejmě neznám náš rodokmen tak daleko, ale třeba nějaká naše pra-pra-prababička měla stejný schopnosti, v té době to mohli považovat za čarodějnictví a mohli ji třeba vyslýchat nebo dokonce upálit, podle toho bychom o ní mohli najít nějaký záznam,“ přemýšlela jsem nahlas. „Taky je možný, že bychom v nějakých starých knihách mohli najít pár informací o lidech, kteří uměli podobné věci jako my. Může tam třeba být nějaká zmínka o tom, jak to kontrolovat, nebo jestli se to nadání liší u ženských a u chlapů – nikdy jsem se o to moc nezajímala a nezjišťovala jsem si žádný historický informace, prostě jsem si pořád myslela, že jsou to náhody nebo silnější intuice, empatie... Takový ten klasický ženský šestý smysl, víš? A myslela jsem si, že ty jsi jen citlivý a vnímavý, netušila jsem...“

Když mi došlo, kolik je tu neznámých a jak důležité pro nás oba je znát odpovědi, zadržel se mi hlas. Musela jsem si odkašlat, abych mohla pokračovat.

„Musíme začít hledat víc informací, Tomáši. Můžu tě poprosit, abys zůstal víc doma, než vymyslíme, jak tyhle věci ovládat? Sám jsi před chvílí viděl, že to není nic jednoduchého ani pro mě – a to s tím bojuju opravdu dlouho. Ale nikdy jsem se nedostala do situace, kdy bych někomu vědomě ublížila – ani když jsem byla v pubertě, Tome. Opravdu si nemyslím, že bys začínal být zlý, bratříčku,“ ale bojím se, že nejsi ani dost hodný, jsem měla dodat, tuhle myšlenku jsem ale rychle zaplašila. Určitě to byl jen pubertácký úlet, špatné sebeovládání, hormonální výkyv nebo tak něco...

„Něco vymyslíme, neboj. Mohl bys zítra zajít do knihovny, stejně jsi tam jako doma, a zkusit najít cokoli, co by se nám mohlo hodit – pojednání, studii, klidně i historický román, pokud bude teda psaný autorem z odpovídající doby –, kde by se psalo o nadpřirozených schopnostech u lidí v Evropě, o praktikách čarodějnic a tak. Sám víš nejlíp, co hledat. Já se zkusím zeptat Ester, sama se pořád chlubí, kolik toho o čarodějnicích a bílé magii ví...,“ odmlčela jsem se při pomýšlení na plánovaný rituál, kam jsem už potvrdila svou účast. To se akorát hodí.

Tomáš se zase začínal mračit.

„No to je od tebe pěkný, a co mám jako dělat do té doby?! Mám se ve škole přiznat, že s tím mám něco společného? Nebo mám snad lhát?!“ zeptal se otráveným pubertálním tónem s ironickým úšklebkem, protože jsem ho vždy učila, že lhaní je špatné. Zase už se změnil v nepřátelského pubertáka, ach jo.

„Přestaň si ze mě dělat srandu, Tomáši, a zklidni ty pubertální hormony – uvědom si, že se ti snažím pomoci, jak umím! Navíc myslím, že v sedmnácti už bys měl mít představu, jak to ve světě chodí a co se stane, když to všechno po pravdě vylíčíš ředitelce. Sice nesnáším lhaní, ale v žádném případě tě nechci vidět zavřeného v blázinci nebo možná v kriminále! Takže to nechám na tobě. Budu za tebou stát, ať se rozhodneš pro pravdu, nebo budeš i nadále předstírat, že s tím nemáš nic společného. Mám tě moc ráda, Tome, musíme to spolu nějak zvládnout. Hlavně se snaž neztrácet kontrolu, ať se stane cokoli. Myslím, že tohle bylo víc než výrazný varování, nechceš přece, aby se stalo něco horšího...?“

Tomáš chvíli mlčel – vypadal, že už se zase uklidnil a začal o mých slovech přemýšlet.

„Radši to nebudeme říkat, jo?“ poprosil po chvíli.

„Zítra si začnu hledat víc informací, jak jsi říkala.

A jsem ti vděčnej, že se mi snažíš pomáhat, Maruš. Taky tě mám rád... Díky, že sis mě vzala k sobě, když...,“ nedořekl a místo toho mě rychle objal. „Fajn, jdi si lehnout, brašule,“ rozcuchala jsem mu vlasy. Snaž se na to nemyslet a pořádně se vyspat. Dobrou noc,“ rozloučila jsem se celá utrápená. Dobré bylo, že mě konečně přestala bolet hlava, aspoň něco.

„Dobrou, ségra, pokusím se,“ špitl Tomáš.

„Davidovi nic říkat nebudu, tedy zatím. Počkám, jestli mu to budeš chtít říct sám,“ uklidnila jsem ho ještě a odešla z pokoje.

Začíná to být čím dál lepší... Vypadá to, že nakonec asi fakt nejsem blázen. Nedokážu pochopit, co to do Toma vjelo, že někomu ublížil. Já jsem to vždycky dokázala včas zastavit, on je ale chlap, což znamená horší kontrolu jaksi všeobecně, do toho je v pubertě... Ach jo, co budu dělat? Snad si bude tuhle příhodu ještě dlouho pamatovat a poučí se z ní, jinak asi opravdu nastoupí varianta „Chocholoušek“ a vezmeme to pěkně z jedné vody – on i já. Cítila jsem se i trochu provinile, že jsem neměla v plánu nic říct manželovi – obvykle před sebou nemíváme tajemství. Kdybych mu to ale řekla, byla by to zrada vůči bráchovi. No, nezbývá mi než počkat, jak se situace vyvine.

„Ahoj, Maruš, dneska vám to povídání zabralo víc času než obvykle,“ přivítal mě David, když jsem přišla do obýváku. „Eda šel do pokoje a čeká, až mu popřeješ dobrou noc. Co Toma trápí?“

„Ale, znáš to... Rozchod s přítelkyní, do toho se nějak chytli s jiným klukem v jídelně...“ to je pravda, snad nebude chtít znát details, „a ke všemu pak zjistil, že si jeho nejnovější ex hned našla náhradu a zrovna nejlepšího kamaráda toho kluka, který se s ním chytl. To bylo silný kafe i na něj.“ To, že jim k tomu pomohl, jsem fakt zmiňovat nechtěla.

„No jo, to znám,“ odpověděl David. Já teda silně pochybuju, že by něco podobného znal, to jsem samozřejmě ale nedala najevo.

„Chceš si ke mně sednout a dokoukat tenhle film? Ještě jsem ho neviděl, je to nějaký sci-fi, kde jedni lidi ovládají myšlenky druhých, docela to jde.“ Ani náhodou, ovládání myšlenek pro dnešek fakt stačilo.

„Díky, ale ne – jsem fakt unavená. Půjdu dát Edíkovi dobrou a pak si dám sprchu a zalezu do peřin,“ rychle jsem se vymluvila. „Nebud' tu moc dlouho, jo? Budu ti zahřívát postýlku,“ mnohohznačně jsem na něj mrkla a odkráčela.

Později v noci mě probudilo, jak si lehal vedle mě; tělo voňavé a ještě trochu vlhké ze sprchy.

„Spíš?“ zeptal se neslyšně.

„Hmm...“ protáhla jsem a otočila se k němu zády tak, abych se mu dotýkala zadečkem nejdůležitějších partií.

„A chceš ještě spát?!“ zeptal se pobaveně a trochu roztouženě. Začal mě líbat na místo mezi ramenem a krkem a já se zavrtěla.

„Ale jo, leda že bys měl nějaký lepší nápad, co můžu dělat,“ usmála jsem se.

„No, jeden nápad bych měl...“ zašeptal, zatímco mi jeho velké, silné ruce přejížděly od ramen k bokům a přes břicho až na prsa. Miluju ty ruce, ráda cítím tu sílu, v jeho náručí si připadám jak hadrová panenka a ráda se mu odevzdávám. Zavrtala jsem se ještě blíž k jeho klínu a cítila, že je vzrušený. Pocit jeho vzrušení je nejlepší afrodiziakum jaké znám – když vidím (a cítím) důkaz toho, co s ním dělám, tak už skoro nepotřebuju nic víc.

Pevně mě chytil za boky a trochu zasténal, zatímco jeho polibky putovaly od mého krku k rameni.

Začala jsem se o něj zadečkem třít a trochu roztáhla nohy, aby mě mohl rukou dráždit opravdu všude, čehož bez zaváhání využil a já slastně vydechla.

O chvíli později mě převalil na kolena, pevně mě

chytil za boky a drsně, přesně, jak to mám ráda, do mě vnikl...

Je to neuvěřitelný, ale sex s ním je každým rokem lepší. Ví přesně, co se mi líbí, má rád, když si to užívám. Já zase zbožňuju pocit jeho vyvrcholení, a tak se snažím ho k extázi dovést co nejdříve; on se zase snaží to co nejdéle zadržet.

Mám ráda, když prohraje.

Miluju ten pocit moci, když už se mu to nedaří odkládat a prostě se podvolí. Nezáleží na délce prožitku, protože jeho vyvrcholení zastíní všechno, co se dělo předtím.

Teď jsem mu ale byla vydaná na milost, tempo si určoval sám a zase se nesnesitelně hlídal. To musí přestat, k našim společným pohybům jsem si tedy začala pomáhat svíráním poševních svalů (ráda podvádím) a po chvíli cítila, že jsem opravdu úspěšná. Jenže miláček mi nechtěl dopřát vítězství tak snadno, tak jsem mu utekla, povalila ho na záda a osedlala si ho. Zasmál se, pevně mě chytil za pas a já se na něm zavrtěla.

Nejde popsat, jakou extázi cítím, když vidím toho siláka pode mnou. Prožitky, když do mě vniká tak, jak chci já – chvilku jen na krajíček, pak pořádně na doraz...

Sváma silnýma rukama mi sevřel prsa, naklonila jsem se blíž k němu, aby je mohl laskat pusou. Ach, ta slast! Občas trochu drsně mi přejížděl po bradavce zuby, kombinace bolesti a vášně je nepopsatelná. Už jsem to nemohla vydržet, vzdychala jsem nahlas a zrychlila tempo, až jsme po chvíli oba dosáhli extáze.

Naprosto vyčerpaná a úplně spokojená jsem na něm ještě chvíli ležela a vychutnávala si pocity, které se šířily z našeho podbříšku do celého těla – jako bychom v tu chvíli opravdu splynuli v jednu bytost, já cítila jeho pocity a posílala mu ty mé.

„Miluju tě!“ řekli jsme oba zároveň, když jsem se mu podívala do očí. Oba jsme se té shodě zasmáli, naposledy jsem ho políbila, stulila se k němu a nechala se v jeho náručí ukolébat ke spánku, který byl navzdory posledním událostem díky krásnému milování hluboký a beze snů.

Následující den proběhl tak rychle, že jsem ho vnímala spíš jako zrychlený film. V práci mi Bomba stále chodila za patami, neměla jsem proto čas si ani popovídat se Sylvou (které jsem ráno nechala na klávesnici malou kytičku), místo toho jsem se poctivě snažila dokončit všechny pracovní úkoly a na nic jiného si ani nevzpomněla.

Po příjezdu domů jsem našla Tomáše v obložení různých knih z knihovny, s počítačem na klíně a nepřítomným pohledem. Byla jsem ráda, že mě vzal vážně, a nechtěla ho rušit.

Místo toho jsem měla konečně čas si trochu pohrát i s Edou – vyprávěl mi zážitky ze školy a z družiny a pak jsme společně zlikvidovali celou rasu nějakých mimozemských hnusáků v jedné interaktivní hře. Rychle jsem uvařila večeři, přitom jsem stihla i trochu uklidit a večer padla do postele jak podřátá. Manželovo naléhání dnes zůstalo bez odezvy, protože jsem hned usnula jako dřevo. Zítřku mu to vynahradím. Teď je pro mě nejdůležitější zůstat neustále v zářahu, ať nemusím myslet na věci, na které neznám odpověď.

Zrychlené tempo ale pokračovalo až do konce týdne, úplně jsem zapomněla na Sylvino slíbené rande, o Luciusovi jí nestihla nic říct a v pátek jí ani nepopřála hodně štěstí.

O víkendu jsme byli na návštěvě u známých, užili jsme si hezký den povídáním o tom, co je kde nového, hraním karet a vyprávěním vtipů. Eda si celou dobu hrál s jejich dětmi a přemluvil nás, aby u nich směl zůstat přes noc.

Tomáš se k nám nepřidal, studium nadpřirozena ho úplně pohltilo. Všechno běželo jako dřív, zase jsem se začínala cítit šťastná...

Takže jsem nebyla vůbec připravená na to, co se stalo při cestě domů. Už chvíli jsem seděla zamlklá a poslouchala rádio, teprve po pár minutách mi ale došlo, že se mi točí hlava a začíná se mi svírat žaludek, po páteři mi přejížděl mráz a roztrásl se mi ruce. Manžel si všiml, že jsem zmlkla, nijak to ale nekomentoval – evidentně si ještě užíval pěkného pocitu z vydařené návštěvy.

Můj pocit strachu stále zesiloval. Srdce mi bušilo a v uších hučela krev. Zase jsem cítila, že je něco špatně, rozhlížela jsem se na všechny strany, skrz mlhu jsem ale nic neviděla. David jel pomalu, viděl sotva metr před auto.

„To je divný, jak může být mlha, když je taková vánice? Vždyť to by se mělo rozfoukat, ne?! To jsem ještě neviděl...“ potichu brblal a mně vyrazil na čele pot, když jsem si vzpomněla, co mi začátkem týdne líčila Sylva. Zabořila jsem se hlouběji do sedadla.

„Davide, já se hrozně bojím...“

„Neboj, jedu opatrně, nic se nestane,“ odpověděl manžel, který netušil tolik věcí, ze kterých já měla strach.

„Ne, nejde o řízení. Je tu pár fakt divných věcí, které jsem ti neřekla,“ přiznala jsem provinile. Pootočil se ke mně a projel mě zvědavým a i trochu ukřivděným pohledem – nikdy jsme před sebou totiž nemívali tajemství.

„Promiň, já jsem to nepovažovala za nic vážného, dokonce jsem si myslela, že asi začínám bláznit, a nechtěla jsem ti přidělovat starosti... Víš, to jsou ty moje ‚pocity‘...“ začala jsem opatrně, když jsem si najednou všimla něčeho tmavého u pravé krajnice kousek před námi.

„Bacha, tam někdo je!“

„Co? Já nic nevidím,“ rozhlížel se manžel a nepatrně zpomalil.

Já to viděla dost dobře a bála se, že do toho narazíme.

„Sakra, Davide, tamhle, vpravo! Jestli nic nevidíš, tak zastav, já se tam půjdu podívat! Ty to opravdu nevidíš? Tamhle, u krajnice, ten tmavý flek?“

„Ne, já vidím jen mlhu,“ odpověděl, ale ještě víc zpomalil. „Hele, já tu nechci zastavovat – chumelí tak silně, že bychom se nemuseli rozjet, nejbližší vesnice je dva kilometry, to prostě nebudu riskovat. Pojedu hodně pomalu a ty se dívej, jo?“

Znělo to rozumně, tak jsem jen kývla a snažila se hypnotizovat tu skvrnu přede mnou.

„Nemohl to být jen – třeba – kouř? Možná tam je nějaká chaloupka, kde si topí v kamnech,“ řekl David, zatímco se přibližoval k tmavému fleku.

„Pořád nevidím nic divnýho, ty jo?“ otočil se na mě. Bezva, tak on nic nevidí. Nebudu ho přece plašit tím, že mám halucinace, radši mu odkývám, že tam nic není. Koukla jsem se na něj a snažila se o úsměv.

„Jo, možná to byl kouř. Jen jsem to zahlédla,“ řekla jsem, podívala se znovu před sebe a kousala si rty výčitkami, že mu neříkám všechno. Teď jsem totiž jasně viděla tmavý sloup kouře, vysoký asi tak dva metry a mířící vzhůru, takhle trochu připomínal vysokou postavu. Bez ohledu na to, jak moc jsem se snažila přesvědčit, že se mi to určitě jen zdá, a uklidnit, mi srdce bušilo tak silně, že hrozilo vyskočit žebry ven a utéct. Vůbec jsem se mu nedivila, zdrhla bych taky.

Po pár sekundách jsme do toho kouře vjeli, těsně předtím jsem zavřela oči a pevně sevřela sedadlo. Opakovala jsem si, že se nic nestane – ale ono ano. Pocit zhoupnutí žaludku jako na horské dráze, hrozný zápach zkaženého masa, pocit, že padám studeným větrem, kaleidoskop zvuků a exploze barev za víčky – vykřikla jsem a ztratila vědomí.

„Maruš, no tak!“

„Ségra! Co je s tebou?“

Rychle jsem se posadila a bouchla hlavou do jiné hlavy tak silně, že jsem viděla hvězdičky.

„Jau, co to...“ vyjekla jsem.

„Do pr..., Maruš, to jsem fakt nečekal! Jau, ty máš ale tvrdou hlavu!“ manžel se zvedl, třel si čelo a nadával.

„Ježiši promiň, Davide, já se tak lekla... Co se stalo?“ čelo jsem si třela i já, určitě tam budu mít bouli, kruciš. To mi ještě scházelo – blázen s boulí na čele.

„David říkal že jsi cestou omdlela, co se stalo? Nejsi těhotná, vid', ségra?“

„Nebud' směšnej, Tome, v mém věku?“ vyjela jsem na něj, jak jsem byla z bolesti podrážděná.

„Náhodou, podívej na celebrity, ty roděj ještě starší...“ ukřivděně se ohradil Tomáš.

„Kluci, myslím, že bychom si měli popovídat.

Všichni,“ řekla jsem místo nějaké další poznámky na téma svého věku a podívala se Tomášovi do očí.

„A měli bychom probrat všechno.“

„Co? Maruš, to ani náhodou, myslím, že ještě není dobrá doba, navíc ještě nevíme dost věcí, abychom to mohli nějak probrat,“ začal se Tom rozčilovat a protestoval.

„Co tím myslíš – to je to, cos mi chtěla říct v autě?“ začal se zároveň ptát manžel.

„Ségra! Jak jsi mohla, slíbilas mi, že Davidovi nic neřekneš, a já ti věřil!“ rozčilil se Tom a začal přecházet po pokoji.

Už předtím byl rozrušený, teď se ale vztekem nějak změnil, jeho hezký obličej se zkřivil a jako by z něj zlost sálala ve vlnách, úplně jsem to cítila.

„Tome, uklidni se!“ přísně jsem ho okřikla. „Jestli to nezvládneš sám, uklidním tě já,“ přidala jsem pro jistotu varování.

„Hele, co vy dva máte za tajemství?“ zeptal se manžel dotčeně a sedl si ke mně na pohovku. Bylo mi ho líto, vypadal jak zraněné zvířátko, evidentně se ho dotklo, že mu neříkám všechno.

„Počkej, prosím,“ řekla jsem mu jen a otočila se k Tomovi. „Tenhle tvůj výstup byl zbytečný. Chtěla jsem Davidovi říct věci o sobě, ani náhodou mě nenapadlo prozradit tvoje tajemství! Jenže, chlapečku, jelikož se nedokážeš ovládat a svým výbuchem jsi to nakouzl, teď už mu musíme říct opravdu všechno. Jak je vidět, jedna lekce ti nestačila, sám sis teď naběhl na další trest.“

„Víš co? Já se na vás taky můžu vysrat!“ začal Tomáš z ničeho nic křičet, až jsem nadskočila. „Pořád mě akorát buzeruješ a já to už nehodlám dál snášet! Našel jsem si dost informací na to, abych od vás odešel a začal konečně žít podle svého, dělal věci

který umím jenom já a ve kterých mi chceš bránit. Já už nejsem chlapeček a taky nejsem žádná tvoje poslušná loutka – jsem silnej, možná i silnější než vy dva dohromady, a na rozdíl od vás už moc dobře vím, co se děje – historie se totiž opakuje!“

„Co si to dovoluješ?!“ To už se postavil David.

A sakra, to je zlý.

Můj skvělý manžel se nenechá tak snadno vytočit, když už k tomu ale dojde, je kvůli své neuvěřitelné síle až nebezpečný. Nechci, aby vlastnímu švagrovi přerazil čelist nebo zlomil vaz, nebo tak něco (i když výprask by si po tom výstupu zasloužil), tak jsem se i přes nevolnost a bolest hlavy zvedla a stoupla si mezi ně.

„Tome, jsi směšnej. Venku je minus třicet, vánice a k tomu hnusná mlha, takže nemůžeš jít nikam. Naprosto netušíš, jak silný jsme my s Davidem, a nechci, abys nás pokoušel, nebo se opravdu stane nějaký neštěstí. A přestaň si hrát na ublíženého! Celej život si děláš, co chceš, máš až moc volný hranice a nikdy, nikdy jsi nebyl ničí loutkou!“

Cítila jsem, jak mě zase ovládá vztek. Byla jsem u Tomáše tak blízko, že jsem se ho málem dotýkala, a zase jednou si uvědomovala ty divné vlny, které z nás obou vyzařovaly. Taky jsem díky tomu ale zjistila, jak moc je moje energie silnější než ta

jeho. A doufala jsem, že to cítí taky. Asi to zabralo, protože se pomalu přestával třást a jeho obličej už získal normální rysy.

„Máš pravdu, Maruš, omlouvám se,“ trochu se nahrbil. „Davide, promiň. Neměl jsem to říkat, fakt mě to mrzí. Mám poslední dobou pořád takovej vztek a opravdu to nedokážu moc dobře ovládat,“ sedl si do křesla a zakryl si oči dlaní. Nějak jsem se nemohla přinutit té jeho litovací póze uvěřit.

„Tome, mlátěj s tebou hormony, tím si v pubertě prošel každej chlap. Ale ubližuješ těm, kdo tě mají rádi, v tom jsi mě zklamal,“ přilil si David oleje do ohně.

„Fajn, tak já si půjdu zpytovat svědomí do pokoje!“ vykřikl Tomáš a odešel. Dveřmi do pokoje bouchl o dost víc, než bylo nutné.

„Můžeš mi to zkusit vysvětlit?“ otočil se David na mě s trochu šokovaným výrazem.

„Víš, to je na dlouho a není to lehký,“ povzdechla jsem si, „ale zkusím to. Musím asi začít u sebe, i když už spoustu z toho znáš. Říkala jsem ti o svých pocitech už hodněkrát – že můžu poznat, jak se kdo cítí. Z vlastní zkušenosti víš, jak dokážu lidi ovlivňovat.“

Jeho úšklebek jsem ignorovala.

„Znáš moje věštecký sny a blbý pocity, když se má něco stát.“

Ignorovala jsem i druhý úšklebek – jestli to zkusí ještě jednou, dostane ránu. Zhluboka jsem se nadechla a pokračovala. „O tom všem víš. Poslední dobou se to ale stupňuje, Davide, už jsem si začínala myslet, že jsem fakt duševně nemocná. Občas mívám záchvaty paniky a vidím věci, který nikdo jiný nevidí – jako dneska s tím kouřem nebo co to bylo. Já jsem to totiž viděla pořád, tedy do okamžiku, kdy jsme do toho vjeli, a to jsem ztratila vědomí. Netuším, co by to mohlo být, snažím se to potlačit nebo na to nemyslet, ignorovat to... Jenže teď se divné věci začaly stávat i Tomášovi. Ty jeho stavy ale nejsou tak neškodné jako moje – já jsem dokázala lidi odhadovat nebo spíš asi ovlivňovat odmala, takže jsem asi měla čas se s tím nějak naučit pracovat ještě dřív, než jsem se dostala do puberty. Jenže u něj se to nejspíš doteď moc silně neprojevovalo nebo se to možná probudilo až teď, já nevím, každopádně má zvláštní schopnosti, když se naštv.“

David se tvářil nechápavě, tak jsem to ještě rozvedla.

„Dokáže svůj vztek využít k tomu, aby ubližoval ostatním. Včera mi vyprávěl, jak svou vůlí nebo

asi tímhle nadáním způsobil mozkovou příhodu jednomu spolužákovi a další dva posedl touhou tak, že si to málem rozdali v jídelně před všemi spolužáky, celým učitelským sborem i ředitelkou!“

„Mozkovou příhodu? Jak to myslíš, to jde?“

„No, evidentně jde,“ pokrčila jsem rameny. „Já se celý život hodně kontrolovala, nikdy jsem nic podobného nechtěla, takže jsem nic takového nezpůsobila, podvědomě ale cítím, že je to možný. Jen nevím, jestli bych toho byla taky schopná – to bych musela strašně moc chtít někomu ublížit, což jsem nikdy nechtěla. Nebo jsem si možná uvědomovala důsledky natolik, že mě to zabrzdilo, nevím. Dost mě ale vyděsilo, že buď má Tomáš hodně slabý sebeovládání, nebo má v sobě opravdu něco zlého. Můj vlastní brácha! Asi jsme udělali někde nějakou chybu, Davide.“

Manžel na to nic neřekl, jen mě pevně objal a držel tak dlouho, dokud jsem se neuklidnila.

V neděli jsme byli všichni trochu rozpačití, když jsme se sešli u snídani. Ani jeden z nás se nechtěl vracet k událostem předchozího dne, nikdo z nás na to ale nedokázal přestat myslet. Po snídani jsem šla s Tomášem do pokoje, zatímco David se nabídl, že zajede pro Edu sám.

„Hele, fakt se omlouvám za včerejšek,“ řekl tiše, když jsem za námi zavírala dveře.

„Jo, v pohodě, prostě ti ujely nervy, to se dá pochopit,“ mávla jsem nad tím rukou. „V poslední době se ti stalo dost divnejch věcí, to by asi každěj měl nervy jak špagáty.“ Sama jsem si ho stejnou větou omlouvala v noci nespočetněkrát. „Byla bych ale ráda, kdybys mi vysvětlil ten svůj včerejší proslov – hlavně tu část s historií, která se opakuje,“ sedla jsem si na zem doprostřed haldy různých knih, ze kterých evidentně čerpal. „Co jsi našel v těch knihách?“

„No, je tu toho docela dost,“ sedl si ke mně.

„Myslím, že tvoje stopa byla správná – získat informace o čarodějnicích je evidentně správněj směr. Vypadá to, že kdysi dávno byli na zemi lidi, kteří měli něco jako telepatický schopnosti. Nenašel jsem žádné bližší informace o tom, jestli se nějak fyzicky lišili nebo čím vlastně byli zvláštní, evidentně ale dokázali přimět lidi dělat, co chtěli; myšlenkami dokázali trestat a dokonce i zabít. Vypadá to, že to byli ti nejzlejší ze zlých. Snažili se o nadvládu nad světem, využívali každého dostupného prostředku. Pomalu se vtírali do přízně vysoce postavených hodnostářů, dokonce snad i krále. Tyhle knížky se zmiňují jen o mužích,

nevím, jestli to ženy dokázaly tak ovládat jako ty nebo jestli prostě ženy tyhle schopnosti neměly, nejsou tu ale žádné záznamy o tom, že by byly nadané stejnou mocí jako ti telepati. No, asi někdy v období, které známe jako dobu temna, tihle chlapi vysávali radost z lidí a nutili je pracovat v lomech a lesích, dokud nepadli vyčerpáním.“

„Počkej, to přece byly hony na čarodějnice, takže musely být i nějaké ženy se zvláštním nadáním, ne?“
zkoušela jsem oprášit své chabé znalosti historie a v duchu se proklínala, že jsem ve škole nedávala lepší pozor.

Tomáš se na mě podíval. „No, zhruba... Opravdové hony na čarodějnice ale začaly až asi století po těchhle událostech, k tomu se dostanu. Takže ti zlí chlapi už ovládali skoro celý tehdejší svět a lidem se vedlo nepředstavitelně špatně. Pokrok upadal, bujely nemoci, rodili se postižení, zdravé děti se kradly nebo se na nich prováděly hrozný obřady. V tom se podle kronik začali objevovat Boží bojovníci, a jelikož ti se církvi hodili, tak o nich i napsali něco víc. Poslouchej: *„I počali do klášterů mužové přicházeti, vedeni hlasem Božím, s andělskými lokny a očima jako uhel temnýma, s koží bledou a chování vybraného. Byliž vedeni odkazem Ježíše Krista, Pána našeho, řkouce, že*

byli Bohem povoláni bojovat proti největšímu zlu, jež tento svět nosiv. Bojovníci tito tráviliž celé dny Božím rozjímáním, držíce půstu přísného, v noci pak, naplněniž Božím slovem, vstupovali do lesů, domů i chlívů jejich, ničíce Satanovy pohůnky, jež v chodící tmu se proměnití uměli, která mysli lidu prostého i pomazaného pozměnití se jala a utrpení nevýslovné vůkol šířila. Kristovi bratří, Svatí synové, spánku ni jídla nedopřávali sobě. Jen matka abatyše a Ženy Kristovy směly k nim vstoupiti po čas denního rozjímání, přinášejíc jim duchovní potravu, jíž jako jediné se jim nedostávalo. Vycházeli jen za setmění, vědouce, že zlo v temnotách odkrývá svou pravou tvář. Slovem Božím a jeho silou ničili zlo v našich krajích. Při svých cestách jali se žehnati polím a lidem, i počala pole ploditi a dobytek dávati, i ženy počaly roditi děti zdravé, mnohá, jež nemohla již život dáti, zjasna v sobě pučet pocítila a bída jala se opouštěti tento svět. Tři léta pobývali v krajině této a v třetí zimě jali se pokračovati na své vznešené cestě dalšími kraji, čistíce statky pozemské od Satanova zla. I prozradiliž tito mužové hlavám moudrým a pomazaným, že Satanovi pohůnci zanechali sémě své na pozemských ženách, kteréžto příliš slabé jsouc, aby samy pochopily rozsah ďáblových schopností, ale synové jejich mohli by povstati a v kruté vládě otců

jejich pokračovati. Bylož jim prozrazeno, že ženy tyto obdařeny neobvyklými schopnostmi jsouce a jak nejlépe takové rozpoznat. Čarodějnicemi nazývány byly a pečlivě Božími kněžími vyhledávány a zpět do pekel posílány...“

Tomáš dočetl, zaklapl knihu s názvem Počátky čarodějnictví dle starověkých kronik a zamýšleně hleděl na její desky. Věděla jsem přesně, na co myslí.

Telepati, co vysávali radost z lidí?

Nevýslovné zlo, které pozměňovalo lidskou mysl?

To je blbost.

Potomek ženy a Satanova pohůnka?

To je ještě větší blbost.

Opět mě mrzelo, že si už nemůžu popovídat s maminkou, i když silně pochybuju, že bychom my dva vzešli z nějakého mytického spojení, u nás obou je totiž na první pohled jasné, že jsme děti obou dvou svých rodičů.

Ale – lidi, kteří dokážou myšlenkami trestat a možná i zabít? Bezva, copak se včera nestalo s Tomem totéž? Vytrhla jsem mu knihu a rychle listovala, abych našla text, který četl. U toho jsem si všimla, že kniha je dost stará, a přesto je to mírně upravený a vysvětlený přetisk knihy ještě starší, která i tak obsahovala jen výňatky z opisů

kronik. Konečně jsem narazila na citát a znovu ho pročítala... No vážně, sakra.

„A ty myslíš, že by mohli jako mluvit o tobě?“ řekla jsem úplně pitomě.

„No, připadá mi to tak. Jen nechápu tu chodící tmu a podobně.“

Hm, zato já už ji chápat začínám – najednou mi to všechno docvaklo.

Zrovna včera, v té vánici. A předtím v práci, když mě Sylva poprosila, abych se šla podívat na Luciuse. Sakra, Lucius! Blondaté kudrny a podle Sylvy černé oči! A do háje, vždyť ona s ním v pátek měla mít rande!

Ale jestli je fakt Boží bojovník z kronik, tak jí snad neublíží.

Jenže Boží bojovníci měli celé dny trávit v klášteře božím rozjímáním s božími řádovými sestrami, a ne chodit na rande s recepčními, doba holt pokročila.

Historie se ale asi fakt opakuje.

Sakra! Co se teď bude dít?

A co já budu dělat, abych nějak zajistila živobytí pro rodinu, jestli fakt přijde další doba temna? A můj bratr...

Můj malý bráška si myslí, že je největší zlo!

A co když si to myslí oprávněně, měla bych se ho začít bát? Nebo ho dokonce někam odstěhovat? To

přece nemůžu, vždyť je to moje krev, jediná rodina, která mi zůstala, vždycky jsem si říkala, že bych pro něj udělala cokoli, tak co to mám za pitomé nápady?!

Oči se mi zalily slzami a já Toma rychle objala. Byl úplně ztuhlý a napjatý. Pak mě pomalu objal nazpátek a trochu se uvolnil.

„Víš, Maruš, já ti jednu věc zamlčel,“ zašeptal. „Hm?“ na víc jsem se nezmohla, držel mě fakt pevně a já měla zrovna něco jako knedlík v krku, což se mi moc často nestává.

„Potkal jsem pár nových kamarádů, jak jsem tenkrát šel z té nemocnice, kam odvezli Ondřeje,“ sevřel mě Tomáš ještě pevněji, až to začínalo být nepříjemné. „A oni mě naučili pár věcí – teď třeba umím taky číst myšlenky...“ Chtěla jsem se odtáhnout, ale nešlo to. „A to, co sis před chvílí myslela, to nebylo vůbec hezký, tohle by si sestra opravdu neměla myslet o svém milovaném, osiřelém, mladším bratříčkovi!“

Drtil mě čím dál víc a já ztuhla v návalu paniky, žalu a hrůzy.

„A už vůbec bych nečekal, že se sestra bude zaobírat myšlenkami na kamarádku, když její milovaný bratříček trpí vážnými problémy,“ zašeptal.

„Nemůžeš být jediná osoba v mém životě, ostatní jsou přece taky důležití, Tome!“ probudily mě jeho řeči z letargie. „Ty děláš, jako bys celý den nemyslel na nic jiného než na mě! Uvědom si, že jako sourozenci k sobě máme sice silné pouto, ale jinak cítíme úplně totéž jako k ostatním! Takže stejně jako ty se na mě můžeš občas zlobit, já se na tebe zlobím taky. A když ve škole myslíš na to, kam půjdeš s kamarády a jestli se jim něco nestalo, já takhle přemýšlím o kamarádkách taky! Takže přestaň blbnout a pust mě!“

S každým slovem jsem přidávala na hlasitosti a konec věty jsem skoro zakřičela, s ním to ale ani nehnulo.

„Hm, myslím, že to by nešlo. Víš, sestřičko, já tě fakt mám rád, ale když teď vím, že uvažuješ i nad tím že mě vyhodíš z domu, kterej sis koupila napůl z mého dědictví, tak mám docela velkej vztek,“ teď už mi do ucha vyloženě syčel a drtil mě čím dál pevněji. Začínala jsem mít problémy s dechem. „A když teď vím, co všechno umím, že mám daleko lepší možnosti, tak nechci, abys mi stála v cestě. Já si sice vážím toho, že se o mě staráte a oba celý den dřete v práci, ale máte za to fakt mizernou almužnu a o to já nestojím...“

Cože?!

Můj pěkný plat je pro něj almužna?!

Neměli jsme ho s Davidem tak rozmazlovat, stal se z něj fracek!

Tohle mě aspoň vytrhlo ze šoku a místo toho jsem začala být správně nasraná.

„Jak – almužna?! Ty sis ještě nevydělal ani korunu, co si o sobě myslíš?!“ zařvala jsem a znovu se marně pokusila osvobodit. Jeho sevření na chvíli trochu povolilo, takže jsem se aspoň párkrát pořádně nadechla.

„Myslím, že mám dost velkou moc na to, abych si žil trochu jinak, sestřičko...“

„Takže co – chystáš se mě zabít?“ vyjela jsem na něj. Trochu to s ním cuklo, asi mě přece jen má rád.

„Ne, to ne... Jen bych byl rád, abys na to zapoměla a myslela si, že jsem utekl z nějaké blbosti. Měla bys zapomenout!“ řekl jako příkaz a já jsem cítila, jak mě zalévá horko a zima a začaly mi mravenčit konečky prstů a motat se mi hlava. Od nikoho na světě si přece nenechám takhle rozkazovat, pomyslela jsem si v duchu a byla už přímo rozzuřená.

„V žádném případě, bratříčku!“ uvolnila jsem svoje zábrany a snažila jsem se jen chránit před jeho příkazem. Bylo to dost těžký vzhledem k tomu, že jsem se mu nemohla dívat do očí a já ještě nikdy

nezkoušela ovlivnit někoho, na koho se upřeně nedívám.

„Zasloužíš si potrestat, nevděčnej, rozmazlenej parchante!“ syčela jsem s takovou nenávistí, jaké jsem byla schopná, a taky ho stiskla, jak nejpevněji umím. Projel mnou pocit, jako bych mu celým tělem dala ránu jako od statické elektřiny.

Jeho objetí povolilo a Tomáš začal křičet bolestí, tak jsem rychle uskočila. Na holém těle, kam jsem jen viděla, se mu začaly objevovat pruhy, jako by ho někdo něčím mlátil, a on padl do kleku a po kolenou se plazil ke dveřím.

„Ne, přestaň prosím..., Maruš, přestaň, to hrozně bolí, prosím! Sestřičko, no tak, já tě prosím!“

Ta slova pro mě byla jako studená sprcha – já ubližuju vlastnímu bráchovi! To stačilo, aby se můj vztek zmírnil a já se začala kontrolovat. Podívala jsem se na Tomáše, pořád jsem nemohla uvěřit tomu, co jsem udělala.

Krčil se schoulený u zdi vedle dveří, ale nové šrámy už mu nepřibývaly.

„Proboha, Tomíku, ublížila jsem ti hodně?“ debilně jsem se zeptala a začala jsem se třást výčitkami a už zase mi po tvářích tekly slzy. A to normálně pláč považuju za slabost.

Tomáš zvedl hlavu, vypadal hrozně. Všude na rukou i na obličeji měl pruhy, na kterých se dělaly kapičky krve a kolem nich se začínaly tvořit modřiny. Zakryla jsem si pusou dlaní a z výčitek se mi zvedl žaludek a šťávy mi stouply až do krku.

Tomáš se na mě podíval zčásti nenávistně, zčásti ale obdivně, což mě vyděsilo.

„Tohle ti nezapomenu. Jednou ti to vrátím,“ postavil se a zvedl ze země batoh, který si evidentně musel zabalit předtím.

„Odcházím – našel jsem si místo, kde budu vítaný,“ řekl naprosto klidně a mně vyrazila na pažích husí kůže. „Ale neboj, jednou se znovu setkáme a tebe bude mrzet, cos mi dneska udělala.“

„Nemůžeš odejít, vždyť zmrzneš! A co si počneš, kde budeš spát, co budeš jíst?“ vykřikla jsem zoufale, zatímco on už otevíral dveře.

„Nestarej se. A nemusíš mě hledat, protože moji kamarádi hodně cestují, nebudu se zdržovat na jednom místě moc dlouho. A i kdyby, rozplynu se ve stínech, haha...“ zasmál se svým slovům a zavřel dveře, zatímco já se tak rozklepala, až jsem se musela opřít. V žádném případě jsem nedokázala vyběhnout za ním.

Byla jsem plná výčitek a bolesti, to se přece nemohlo stát! Mám svého brášku opravdu ráda, jak jsem mu mohla tak ublížit?!

No, víc mě trápilo, proč se najednou choval tak divně, nenávistně, zle?

Copak ho něco posedlo? Nebo to má v sobě odjakživa? Intuice, kterou jsem právě teď srdečně nenáviděla, mi napovídala, že to druhé bude blíže pravdě.

Protože tohle má se mnou společné.

Já jsem evidentně byla taky zlá.

Zajímalo by mě, jak jsme to mohli získat, když nikdo z naší rodiny nikdy nic podobného neuměl a neměl. Že by máma měla milence? U nás obou? Proč jsem pořád tak racionální a chladná, sakra? Proč uvažuji spíš nad tím, že se z něj stala nestvůra, než jak napravit, co jsem dneska udělala?

Seděla jsem tam na zadku, zády opřená o stěnu, a fňukala jak želva.

Bezva, život v háji, opustil mě jediný žijící pokrevný příbuzný a ještě to musím říct manželovi a zkusit to nějak vysvětlit synovi, který Tomáše vždycky zbožňoval. Jako bonus je ten příbuzný nejspíš nějaká mystická příšera, co chce ostatním ublížovat, a jestli se historie opakuje, tak to může znamenat opravdový konec světa. Alespoň toho

civilizovaného, moc dobře si pamatuji, jak se měl v minulosti zastavit pokrok. Lidi budou trpět a umírat. A já si tu klidně přemyslím, co to bude znamenat pro mě a moji rodinu. To jsem ale nesobecká a soucitná...

Musím se sebrat a jít to říct klukům, slyšela jsem je už před nějakou dobou přijít a teď jsou asi zavření v obýváku a nemají o ničem ani potuchy...

S námahou jsem se zvedla a šla jsem si vytrpět další kolo bolesti.

„Co se stalo?“ byla první a jediná věc, kterou mi David před hodinou řekl. Zapnuli jsme Edovi pohádku, nechali ho v obýváku samotného a zavřeli jsme se do ložnice. Pak mě nechal vyprávět. Řekla jsem mu všechno, přečetla i tu pasáž z knihy (protože si ji jako obvykle nechtěl přečíst sám), vysvětlila jsem mu, jaké z toho vyvodil závěry Tomáš, jak jsem ho už od začátku trochu podezírala a zároveň kryla a i jaké závěry z toho vyvozuju já. Přidala jsem i svoje zážitky z metra. A nakonec jsem mu řekla, že jsem Ester potvrdila účast na tom rituálu a že cítím, že bych tam opravdu měla jít. Na to mi kývl, jinak celou dobu seděl jako socha a nepřítomně bloudil pohledem po místnosti.

Nevydržela jsem tam moc dlouho s ním, tak jsem si sedla do obývacího a snažila se normálně bavit s Edou.

„Mami, strejdovi se něco stalo?“ zeptal se mě můj syn po chvíli.

„Víš, my jsme se se strejdou pohádali, on se rozhodl, že bude bydlet u kamarádů, a to mě trochu trápí...“ snažila jsem se odpovědět dost neurčitě a přitom pravdivě.

„A kdy se vrátí?“

„To nevím, zlatíčko. Myslím, že teď potřebuje být nějakou dobu sám, aby se uklidnil, a potom se možná vrátí.“

„Strejda umře tak jako ty?“ vyrazil mi svou otázkou dech.

„Ne, proč bychom umírali? Jasně, až budeme staří, tak pak umřeme, to ale uteče ještě hodně let, broučku!“ Teda aspoň v to doufám.

„On říkal, že umřeš brzy.“

„Cože? Prosím tě, kdy ti to říkal?“ vyrazila jsem ze sebe.

„No, když jsme se koulovali. Trefil mě do hlavy, já jsem začal brečet a on mi říkal, ať si šetřím slzy, aby mi na tvůj pohřeb nějaký zbyly. A že to prý bude brzy.“

Fakt jsem netušila, co bych na tohle mohla říct. Evidentně jsem Tomáše opravdu neodhadla. „Já... Myslím si, že to tak nemyslel, Edíku,“ uklidňovala jsem syna, i když jsem to sama vnímala naopak. „Neboj, já se zatím opravdu nechystám umírat, můžeš být klidný. A podle toho, co vím, tak Tomáš má teď nějaké trápení a možná ti chtěl taky trochu ublížit, aby se netrápil sám. To lidi občas dělají, víš? Ale to od něj nebylo vůbec hezký, až ho uvidím, tak mu vynadám. A Tomáš taky neumře.“ (Doufám.) „Vsadím se, že až zjistí, že nemůže pořád bydlet třeba u kamarádů,“ (nebo na nádraží mezi houmlesáky), „tak se vrátí zpátky. Možná nastydne. A možná ani to ne, třeba si najde nějakou holku a zamilují se do sebe a bude bydlet s ní,“ plácala jsem páté přes deváté, jen abych Edu uklidnila. „Já už nechci, aby se vracel. Už ho nemám rád. Jako by mi říkal ošklivé věci, ale přímo v mojí hlavě, víš?“ pokračoval Eda svým bezelstným dětským způsobem. „Ale já jsem ho už nechtěl poslouchat, tak jsem si začal zpívat a on už pak ke mně takhle nemluvil, ale cítil jsem, že ho to naštvalo.“ Bezva. Takže já si celý roky dělám starosti, že jsem blázen, a uniklo mi, že se u mého syna začíná projevat totéž, stejné pocity jsem jako dítě mívala taky. Najednou tu máme úplnou epidemii

zvláštních schopností... Nezmohla jsem se na slovo, Edovi to ale evidentně nevadilo a dál koukal na pohádku. Šťastný věk...

Pohladila jsem ho po hlavě a odešla do kuchyně. Jelikož už bylo skoro odpoledne, přinutila jsem se udělat oběd.

Kromě Edy jsme jídlu moc nedali, tak se kluci pustili do likvidace dalších vesmírných příšer – Davida prý všechno to strílení docela uklidňovalo – a já si pročítala ty knížky, jež studoval Tomáš, stejně jsem ale sotva rozeznávala písmenka a smysl mi unikal.

Ve společnosti půjčených knížek jsem strávila dalších pár hodin, upekla pro Edu nějakou bábovku a pak místo snahy o večeři alespoň zlikvidovala zbytky od oběda a umyla nádobí. Edu nadchlo, že jsem mu dovolila dát si bábovku i k večeři a neobtěžovala jsem ho teplým jídlem, u kterého by musel přestat hrát. Poměrně brzy jsem jim tu herní seanci ale ukončila, zahnala Edíka do vany a pak ho uložila ke spánku. „Miláčku?“ oslovila jsem Davida, když jsem se vrátila do obývacího pokoje.

„Hm? Promiň, já nad tím musím pořád přemýšlet. A pořád čekám, jestli se vrátí..“

„No, to já taky. Chceš si o tom promluvit?“ zeptala jsem se ho.

„Já nevím. Asi ne nebo ne dneska. Potřebuju si to nějak srovnat v hlavě, víš?“ podíval se na mě ztrápeným pohledem, bral bráchu jako vlastního a jeho odchod ho musel opravdu sebrat. Byla jsem mu moc vděčná, že se před Edou choval, jako by se nic nestalo, teď ale jeho maska opadla a já viděla, jak moc ho to trápí.

„Jo, chápu. Půjdu si zkusit lehnout, pojd' taky brzy. Potřebuješ se vyspat.“

„Přijdu, neboj. Dám si ještě dlouhou sprchu, ta mi pomáhá.“

Do postele jsem vlezla jako ve snu. Později v noci jsem cítila jedno svalnaté, vlhké tělo, jak se ke mně tiskne. Bylo neobyčejně chladné, David musel ve sprše strávit opravdu dlouhou dobu a vypotřebovat všechnu horkou vodu. Zimou jsem se zachvěla, zachumlala se pevněji do peřiny a ještě víc se k němu přitiskla. Cítila jsem, jak se začíná zahřívát a taky rozehřívát. No jo, chlapi, den byl nabitý emocemi, a tak není divu, že je potřebuje nějak dostat ven. Uvědomila jsem si, že na tom nejsem jinak.

„Vzbudil jsem tě? Omlouvám se. Ale strašně moc jsem tě potřeboval cítit blízko, víš? Jsi moje jediná jistota. Byl jsem se podívat u Toma v pokoji, není tam. Je to divný,“ šeptal.

„Moc mluvíš, lásko,“ zašeptala jsem nazpět a dala mu tím jasně najevo, že se s ním chci milovat i přes to všechno, co jsme právě prožili. Slastně vzdychl a začal mě líbat.

Ten večer jsme měli hodně divoký, až skoro surový sex, který odplavil naši frustraci a vztek a Davida úplně vyčerpal. Já se proti tomu cítila mnohem silnější a ještě pár hodin se převalovala a přemýšlela o tom, co vlastně teď budu dělat.

Rozhodla jsem se, že počkám, jestli se Tomáš neobjeví do zítřka, a i přes naše momentální neshody pak zavolám policii. I když nevěřím, že by měli možnost ho najít, nedokázala jsem jen tak sedět a nic nedělat.

5. KAPITOLA

Z následujících dnů si toho moc nepamatuji, všechno mi ve vzpomínkách splynulo v jedno. Respektive si mezi šedou mlhou pamatuji útržky událostí, jako třeba, jak si mě jednou generál zavolal do kanceláře.

„Posadte se, Marie. Není pro mě jednoduché, vést s vámi tento rozhovor...“ začal šéf rozpačitě.

Do háje, on mě ještě ke všemu chce vyhodit, panikařila jsem v duchu.

„...už nějakou dobu vás pozoruji a rozhodl jsem se promluvit si s vámi mezi čtyřma očima.“

Generální ředitel byl fajn chlap kolem pětapadesáti. Sice trošku kulatější, než bylo v módě, ale měl nějaké charisma, díky kterému bylo příjemné být v jeho společnosti. Měla jsem ho svým způsobem ráda a respektovala jsem ho pro jeho schopnosti a osobnost.

Myslím, že i on mě měl svým způsobem rád, jen ale jako sympatickou kolegyni, než aby to bral nějak intimně. Naprosto jsem nechápala, jak si takovýhle chlap mohl něco začít s Bombou. A tenhle že mě nějakou dobu pozoroval?!

Začaly se mi potit dlaně a v duchu jsem viděla celou řadu chyb, které jsem určitě udělala, a jen jsem čekala, až to na mě vybalí.

„Opravdu nechci být vlezlý, ale všiml jsem si, jak jste v posledních dnech skleslá.“ Vyvalila jsem na něj oči – že řekne zrovna tohle, to jsem vážně nečekala.

„Uvědomil jsem si, že tak vypadáte od mého návratu z Británie. Tak se chci zeptat, jestli příčinou této sklíčenosti není – ehm...“

No kruci, snad nechce říct, „že jsem vám chyběl“? Že bych už úplně ztratila schopnost lidi odhadnout – nejdřív Tomáš a teď – ???

„...moje přítelkyně slečna Janáková, D-i-s...“ dokončil větu a spiklenecky a otráveně se zašklebil, když pečlivě vyslovoval její skorotitul. Vypadalo to, že si z ní dělá srandu... To mě fakt překvapil, navíc poprvé veřejně přiznal jejich poměr.

Musela jsem se zatvářit vážně skvěle, protože se zachechtal a začal si mě dobírat. „Teď skutečně děláte čest svému jménu, paní Svatá. Copak jste o tom našem románku nevěděla už dlouho? Velice bych se tomu divil, Aneta určitě dokáže zařídit, aby se informace o podobném ‚úlovku‘, jako jsem já, rozšířila po celém širém okolí. Ano, ona je vážně děsná. Ale to na ní právě mám rád,“ zasníl se. „No, zpět k vám, Marie – stalo se v mé nepřítomnosti

něco, co by vás trápilo?“ zahleděl se mi upřeně do očí. „Ano, stalo, ale to nemá vůbec co dělat s vaší... ehm, slečnou Janákovou,“ ušklíbala jsem se. „Můj bratr se s námi v neděli pohádal a odešel z domova. Prý zůstává u nových kamarádů, ale nekomunikuje s námi a já na něj taky nemám žádné spojení. Nevím, co s ním je – bojím se, aby mu někdo neublížil nebo něco podobného...“

Musela jsem zamrkat, do očí se mi draly slzy a hlas se mi zlomil.

„Ach, to mě vůbec nenapadlo, že byste mohla mít problémy s bratrem. Jistě, vzpomínám si, že jsem ho potkal před prázdninami na večírku, připadal mi jako velmi slušný a skvěle vychovaný mladý hoch. A to ani netušíte, jak imponoval naší Věře, několik týdnů se mě na něj nenápadně vyptávala! Jen, nezlobte se, mi jejich případný vztah nepřipadal rozumný vzhledem k jejímu věku...“

Věře, jeho dceři z rozvedeného manželství, bylo necelých čtrnáct. Vím to, protože mu Sylva už týden pomáhá vybírat narozeninový dárek a probíraly jsme to spolu. Takže jsem to naprosto chápala.

„...proto jsem se vám o jejím zájmu nesvěřil. Musím se zeptat ženy, jestli náhodou Věrka taky neutekla, i když nevěřím, že by byly její city tak hluboké...“
Fíha, tohle mě nenapadlo.

„Ehm, myslím, že to nebude ten případ, protože Tomáš se zmiňoval o nějakých kamarádech a předně – jako důvod uvedl to, že prý mu s manželem bráníme v rozvoji jeho dovedností a že teď, když od nás odejde, bude díky nim vydělávat strašnou spoustu peněz. Abych byla upřímná, nejsem si zcela jistá, o jakých schopnostech mluvil, možná měl na mysli své zanechané hudební dráhy, opravdu nevím...“

Lháři! řvalo všechno ve mně.

„Ale budu vám samozřejmě vděčná, když se na Věru zeptáte, alespoň budu mít pocit, že získávám informace.“

„Jistě, udělám, co bude v mých silách. A...“

„Ano?“ zeptala jsem se, když se odmlčel.

„No, neměl bych to nikomu říkat, ovšem vaše situace je opravdu příliš vážná na to, aby se zamlčovaly důležité skutečnosti z malicherných důvodů. Pojdte se mnou, musíme za slečnou Janákovou. Já vám její tajemství neprozradím, ale nenechám ji, aby si to nechala pro sebe.“

Odešel z místnosti a nedal mi ani chvíli na protesty, tak jsem vyskočila z křesla a běžela k němu jako pejsek. Musela jsem zrychlit krok, abych se mu udržela po boku, a spolu jsme stanuli u dveří do Bombina království – měla malou kancelář docela

daleko od generálov; myslím, že se tam přesunula, když spolu začali chodit. Jemu nejspíš vysvětlila, že by je jejich vzájemná přitažlivost mohla rušit od pracovních úkolů, nebo podobnou hloupost, ve skutečnosti ale chtěla mít klid, aby mohla všem svým podřízeným generálem vyhrožovat a rozšířit, že s ním chodí. „Slečno Janáková, potřebuji pět minut vašeho času,“ vlítl jí do kanceláře, zrovna když si vychutnávala nějakou operátorku.

„Můžete jít, děkuji,“ řekl přímo té holce a ta se s vděčným úsměvem doslova vypařila.

„Aneto,“ změnil tón hned, jak za holkou zabouchly dveře, „slíbil jsem, že tvoje tajemství neprozradím. Paní Svatá se mi ale právě svěřila, že její bratr odešel z domova, proto mě napadlo, že je načase, abys jí svoje tajemství řekla taky. A mohla bys k tomu přidat informace o událostech posledních dní.“ Jemně uklonil hlavou svým směrem a odešel z kanceláře. Bomba za ním zůstala koukat s otevřenou pusou.

„Vy víte něco o našem Tomášovi?!“ vyhrkla jsem na ni.

„Ne, o něm nevím nic. Pan ředitel se zmiňoval o mém tajemství, tedy o mém synovi.“
Cože?! Bomba je matka? Chudák dítě!

„Opravdu?“ vykoktala jsem ze sebe, nic chytřejšího mě prostě nenapadlo. „A z jakého důvodu si pan ředitel mohl myslet, že je pro mě tato informace důležitá?“ nemohla jsem si pomoci, ale s tou hnusnou babiznou jsem musela mluvit odměřeně. Navíc mě sice informace o jejím synovi překvapila, jinak mi ale byla naprosto volná a hlavně k ničemu. „Můj syn odešel z domova v sobotu, to bude nejspíš ten důvod,“ uzemnila mě Bomba. Na to jsem si musela sednout.

„Aha... Máte o něm nějaké zprávy? Víte, kam šel? Taky k novým kamarádům?“ začala jsem z ní horečně tahat informace. Bomba ale vypadala, že si moje zoufalství užívá a o svého syna se evidentně vůbec nebála. Hm, nebudu soudit, každá jsme nějaká.

„Paní Svátá, opravdu necítím povinnost sdělovat vám podrobnosti ze svého života. A – co je hlavní – netuším vůbec nic o vašem bratrovi, takže vám opravdu nepomůžu. Nyní byste mě mohla nechat pracovat, co myslíte...“

Ježibaba hnusná, stará, zlá, odporná.

Zvedla jsem se – já žebrat o informace nebudu, já tedy ne. Zjistím si to jinak. I když... „Gratuluju,“ řekla jsem jí a otočila se. Sama jsem byla

překvapená, jak můj hlas zní něžně, když jsem na tu babiznu měla takový vztek.

„Prosím?“ vyštěkla Bomba, evidentně za tím hledala nějaký podraz.

„Myslím – gratuluju, že jste to s panem generálním dali dohromady. Má vás rád, víte?“ dodala jsem. Trocha psychického nátlaku neuškodí ani Bombě. A mohla by změknout. I když – ona? No, nic za to nedám.

„Cože? Jak...“ zalapala Bomba po dechu.

„Prohlásil vás za svou přítelkyni, když jsem u něj byla. A řekl mi, že jste sice děsná, ale proto vás má rád. Je to dobrý chlap, Aneto, buďte na něj hodná,“ vykročila jsem ke dveřím plná triumfu, že jsem ji dokázala umlčet.

„Marie... Počkejte!“ zavolala za mnou. Tak přece? Zavřela jsem dveře a zase si sedla, jen jsem na ni koukala, obočí zdvižené údivem. Že by se v Bombě probudilo svědomí?

„O vašem bratrovi opravdu nic nevím, to jsem říkala pravdu. Ale jsem ve spojení s Petrem – s mým synem. On říká, že je součástí vyšší moci; podle jeho přátel jde o naplnění nějaké starověké legendy. Moc o tom nevím, nesmí z toho moc prozradit. Ale má u svých nových známých plné zajištění a vypadá šťastný. Tak jsem neviděla důvod, proč mu v tom

bránit, i když jde zřejmě jen o nějakou skupinku snílků. Pozastavila jsem ale jeho přístup k penězům, nechci, aby mě nějaká sekta připravila o majetek. Petr s tím dokonce souhlasil, prý jim ti jejich kamarádi dokážou vše obstarat sami. Takže pokud váš bratr utekl ke stejným lidem jako on, můžete si být jistá, že je o něj postaráno.“

„To jsou dobré zprávy, děkuju,“ řekla jsem jí, ačkoli jsem tu pasáž o naplnění legendy vnímala jako velmi, velmi špatné zprávy. Mimořádně.

„Myslíte, že by mi pan ředitel dovolil odejít dnes dřív, abych to mohla říct manželovi a synovi? Oba se o něj také bojí,“ zarískovala jsem se jí zeptat.

„To samozřejmě záleží na tom, kolik po vás zůstane nedodělané práce!“ probudila se Bombina stará osobnost. Než jsem jí stačila odseknout, najednou obrátila. „Ale co, teď před Vánocemi už stejně moc práce není, tak běžte, já to panu inženýrovi vysvětlím a omluvím vás.“ Byla jsem tak šťastná, že mám pro dnešek už padla, že jsem odtamtud zmizela jak pára nad hrncem, ani jsem se nerozloučila.

Doma jsme se s Davidem dlouho probírali Tomášovými knihami a snažili se přijít na to, co můžeme čekat. Cítila jsem výčitky, že trochu zanedbáváme Edu, ten ale naopak vypadal velmi

spokojeně, že si může nerušeně sledovat oblíbené pořady a hrát hry, aniž bychom ho od televize stále odháněli.

V knihách jsme nic nového nezjistili, o Tomášovi stále nebylo ani zmínky a my se pomalu vraceli do starých kolejí. Čas letěl jako splašený a nás napadaly nové a nové teorie, zatímco se listopad přehoupł v prosinec.

Já se trochu uklidnila, v práci všechno běželo, jak mělo, Sylvu čekalo už třetí rande – její Lucius se ukázal jako slušňák, vzal ji nejdřív do divadla, pak na sobotní romantickou plavbu lodí a teď měli jet dokonce na wellness víkend do nějakého motelu u Karlových Varů. Prý mu o mně vyprávěla a on se se mnou údajně moc chce potkat.

Na což já v současné situaci fakt nemám náladu. Pak mi jednoho dne zavolala Ester. Já na ni úplně zapoměla, dokonce jsem ani nějak netušila kolikátého je, a bála jsem se, jestli jsem neprošvihla její seanci.

„No ahoj, kočko, jak je? Nezměnila jsi názor na ten pátek, doufám?! Pořád mi u tvé karty vychází smutek, nezakázal ti David to naše setkání, že ne?“ řekla vesele. Sakra, ona vlastně o Tomášovi nic neví. Tak to bude dlouhý hovor.

„Ester, ahoj, jsem ráda že tě slyším. Smutná jsem kvůli Tomášovi, víš?“

„Něco se stalo? No, to se stává, naše Linda má taky teď slzavý údolí, přišli jsme o dalšího králíka...“

Nedalo mi to a vyprskla jsem smíchy: „Další sebevražda? Co těm králíkům děláte, proboha?“

Jeich první králík totiž umřel žízni, když odmítal pít z pítka. Smrt druhého králíka byla ještě bizarnější – oběsil se na vlastní kleci, když mu zavřeli dvířka, aby ho mohli převézt na dovolenou k rodičům na chatu.

Je to hrozné, ale vždycky mi to připadalo zároveň komické.

„Hele, nedělej si z toho srandu!“ osopila se na mě, ale na hlase jí taky bylo znát pobavení. „Tohohle králíka odnesl nějaký dravec, věřila bys tomu?“ teď už se fakt usmívala. „Víš, že jsme ho nechávali běhat na zahradě. Tak teď jsme chtěli, aby poznal i sních, a když nechumelilo, párkrát jsme ho vyndali na zahradu. A minulý týden přilítl nějaký velký pták – já u toho nebyla, to mi říkala Linda – a jednoduše ho odnesl. Takže to byla normální vražda, žádná sebevražda!“ vyprskla směsicí lítosti a humoru.

„To znamená, že zase budeš muset pořídit nového králíka. Ach jo, kéž bych taky měla tak jednoduchý problém... Tomáš od nás odešel, Ester.“

„Šmarjá, promiň, to jsem netušila. Co se stalo?“
šokovaně vydechla kamarádka.

„Ester, to je na dlouho, navíc jsou v tom zapletený síly, kterým nerozumím, ale který tě budou zajímat. Co kdybychom se sešly v pátek dřív a pokecaly?“

„Hm, to se mi moc nehodí, promiň. Mám domluvenou návštěvu u tchyně, Linda u ní bude trávit prázdniny, tak budu ráda, když na setkání dorazím včas. Ale plánovala jsem, když máš ty narozeniny,“ (ach jo...) „že bychom pak zašly někam na večeri nebo aspoň na kafíčko? Ráda tě pozvu, strašně dlouho jsme se neviděly a tvoje narozky jsou bezva důvod, co říkáš?“ Byla natěšená jak dítě na pomlázku.

„Ester, víš, že jsem neměla v plánu ty narozeniny nějak slavit... S tebou ale moc ráda pak někam zajdu, tady to na mě už všechno padá. Taky jsme si zařídili na víkend hlídání, takže se klidně můžu zdržet. David má v pátek firemní večírek, takže ten se domů taky vrátí pozdě, máme tedy času, kolik jen budeme chtít. Hele, porad' mi, jak se mám oblíknout? Nic moc svátečního nemusím, ne?“

„Ne, normálně si vem třeba džíny nebo v čem je ti pohodlně. Na seanci už jsem ti pořídila šaty, to teda mělo bejt překvapení, ale když ony jsou úplně

báječný, tak jsem ti to nevydržela neříct. Počkej, až je uvidíš, budeš je milovat.“

„Už se moc těším, ale neměla sis dělat škodu, fakt.“ Šaty? V minus pětatřiceti? Šaty?! Šokem jsem se nezmohla na nic jiného. Já a šaty? Nemůžu tomu uvěřit...

„Tss, ty jsi stejně trhlá. Víš, že mě to těší. A nestály skoro nic, hodně jsem na nich udělala sama, no to uvidíš. Tak v pátek přijď v půl osmý ke mně domů, tam se převlečeme a půjdeme spolu. Už se těším, fakt! Tak zatím pa!“

„Jo jo, pa! Taky se těším!“ vykoktala jsem ze sebe. Zavěsila.

Ta holka je skvělá, ví, jak odvést moje myšlenky jinam – teď se budu celou dobu nervovat představou šílených šatů, které mi ještě ke všemu koupila, ach jo! Stejně o Tomášovi musela vědět, pořád si vykládá ty svoje karty a je v tom vážně dobrá. Jsem opravdu ráda, že se se mnou kamarádí i přesto, jak málo se vídáme. Je jednou z mála, u kterých nezáleží na tom, jak dlouho jsme se neviděly – když se sejdeme, je to vždy jako za starých časů.

Zbytek týdne utekl jako voda, s Davidem jsme byli jedno odpoledne na posledních vánočních nákupech, Eda si užíval dětských koutků a jako

obvykle oslňoval přítomné vychovatelky, že pro něj dělaly první poslední. Až teď jsem si uvědomila, že je to asi taky součást toho nadání – i já jsem si jako dítě dokázala každého omotat kolem prstu. Nervozita ve mně rostla, zčásti kvůli chybějícím zprávám od Tomáše, zčásti za to mohl ten plánovaný slet čarodějnic.

V metru jsem se taky vždycky dívala jen do podlahy a cítila čím dál větší strach. Párkrát jsem musela utéct do jiného vagonu kvůli náhlé nevolnosti a motání hlavy. Vždycky jsem koutkem oka zahlédla tmavý stín, jinak ale nic, co by mě mělo děsit.

Jednou jsem dokonce musela nechat ujet metro, protože hrozilo, že mě neunesou nohy, a prostě jsem do něj nedokázala nastoupit.

Sama sobě jsem lhala, že to je jen stres z blížících se svátků, a zatímco se většina lidí příjemně bála při diskusích o konci světa, já hrůzou skoro omdlávala pokaždé, když jsem zahlédla novinový titulek.

Pořád jsem doufala, že s tím události posledních týdnů nijak nesouvisejí, novináři ale dokázali vyšťourat tolik neobvyklých úkazů, že konci světa začala věřit téměř polovina lidstva a samozřejmě se nikde nediskutovalo o ničem jiném.

6. KAPITOLA

Když ten plánovaný konec světa konečně přišel, hned začal děsně. Vždycky jsem doufala, že za krásného slunečného dne přiletí meteorit a lidstvo se bezbolestně vypaří, nebo tak něco, skutečnost byla ale jednoduše k nasrání.

V úterý 21. 12. 2021, na mé narozeniny, v den zimního slunovratu a v pořadí už asi osmsetpadesátýosmý avizovaný konec světa, jsme zaspali. Pak nám trvalo skoro půl hodiny, než jsme vyhrabali auto ze závějí, a další skoro hodinu, než jsme se neprotáženými silnicemi dostali do blízkého města k zastávce autobusu, který mě dostane do Prahy (ve filmech mého dětství měly v našem věku umět už auta létat, místo toho se v téhle zimě všichni šineme skoro povolenou rychlostí, drkotáme zuby, protože si v našich ekologických elektromobilech bojíme zatopit, a při podkluzování kol v závějích zoufale sledujeme dojezd). David mě tam vyložil, protože měl dnes už dovolenou, a odvážel Edu ke svým rodičům na druhý konec Prahy. Odpoledne ho pak čekal firemní večírek.

A Edík už měl prázdniny. Já si nechtěla plýtvat dovolenou, a tak jsem šla do práce jako normálně. Bohužel jsem si v tom ranním shonu zapomněla vzít mobil, budu muset potom poprosit Ester, abych si mohla zavolat od ní – jsem totiž možná staromódní, ale pořád mám raději mobil u ucha než implantovaný v hlavě, což je nyní nejnovější hit. Cesta autobusem byla peklo – silnice nebyly upravené a tvořily se další a další závěje – autobus nakonec kousek před Prahou skončil v příkopu, a i když se nikomu nic nestalo, byl to hrozný zážitek. Hlavně že jsme strašně zelení a jezdíme na plyn nebo elektriku, ale neklouzavé pneumatiky stále ještě nezvládáme vyrobit. Jelikož náhradní spoj pořád nejel, rozhodlo se pár odvážných včetně mě pokračovat v cestě pěšky. Ačkoli jsem si už při začátku těchhle děsných mrazů koupila nové sněhule a měla i zimní bundu, za tu pětikilometrovou túru jsem myslela, že mi umrzly nohy, ruce, uši a pár dalších vyčnívajících tělních částí.

Nemluvě o tom, že mě ještě hodinu po příchodu na metro doháněly plíce.

Když jsem se konečně dostala do práce, zavolala jsem Davidovi z pevné linky – dojel k rodičům v pořádku, plánoval tam zůstat na oběd a vrátit se

domů odpoledne.

Říkal, že mi nechá auto na konečné metra, abych nebyla limitovaná odjezdy příměstských autobusů, za což jsem mu byla fakt vděčná. Jeho měli z firemní akce stejně domů dovézt, jejich šéf jim zajistil šoféra, aby chlapi mohli pít.

Bomba mi od mého příchodu lezla na nervy, nejdřív něco půl hodiny blekotala o mém pozdním příchodu, a když jsem ji okázale ignorovala, tak mi s fanatickým pohledem sdělila, že „prorocství se naplňuje“ a prý bych měla být na svého bratra hrdá, že je toho součástí.

„Cože, vy víte něco o Tomášovi?“ otočila jsem se k ní, když jsem si uvědomila, co říká.

„No, nic konkrétního nevím,“ zarazila se ona, evidentně se prokecla.

„Slečno Janáková,“ postavila jsem se čelem k ní, „očekávám, že mi řeknete všechno, co víte. Tohle není sranda – to by měla pochopit i taková závistivá a jeduplná babizna, jako jste vy!“ vylítlo ze mě a zase jsem cítila, jak se mě zmocňuje vztek. Zavřela jsem oči a párkrát se zhluboka nadechla, abych se uklidnila.

„No dovolte!“ zasyčela nazpátek, když se trochu vzpamatovala. Nenechala jsem ji domluvit – proč taky.

„Tak dělejte, co víte? Neručím za své sebeovládání, Aneto, měla byste rychle vyklopit o co tu jde,“ přistoupila jsem ještě o krok blíž. V jejích očích se objevil strach a ruce zvedla dlaněmi nahoru, jako by se mi vzdávala.

„Jak jsem říkala, nevím nic konkrétního! Viděla jsem se s Petrem včera večer, mluvil o dalších lidech z jeho skupiny a mezi řečí zmínil, že jedním z nich je i váš bratr. Víc vám nemám co říct...“

„Proč jste mi to neřekla hned? Vám snad nepřipadá, že je tahle informace pro mě zásadní? Vědět, že můj bratr žije?!“

Jen se na mě vítězoslavně zašklebila a pokrčila rameny. Měla jsem sto chutí se rozpráhnout a zarazit jí ty její děsně módní brejličky hluboko do čela.

Pěstí.

Ta babizna je prostě zlá a užívá si, když má nad někým navrch. Její pohled tedy způsobil, že jsem se zase přestala ovládat. Poslední dobou jsem nějaká vzteklá, prolétlo mi hlavou, když jsem se jí s nádechem zadívala do očí.

„Okamžitě mi řekněte všechno, co o té jejich skupině víte!“ procedila jsem skrz zuby a měla co dělat, abych ji nechytila pod krkem. „Příisahám, že jestli mi to neřeknete, tak vám ublížím, Aneto.“

Vztek ze mě musel sálat a Bombě vítězství v očích zase nahradil strach.

„Co to... Vy... Vy jste jedna z nich!“ vyjekla místo vysvětlování.

„O čem to sakra mluvíte?! Jedna z koho? Já s tím nemám vůbec nic společného!“ rozhodila jsem zmateně rukama, to jsem nečekala.

„Jo, to vidím,“ přešla Bomba do útoku. „Nejspíš proto, že jste asi úplně pitomá. Máte možnost vládnout světu bok po boku s několika vyvolenými – vaším bratrem, mým synem a ostatními z jejich skupiny. A místo toho tu sedíte a děláte průzkumy, které jsou k ničemu. Naprosto ale chápu, proč vás nepřizvali, zbytečně byste jim všechno komplikovala tím svým chabým intelektem...“ útočila dál.

Nevšíkala jsem si jedovatostí, protože mě to sdělení fakt dostalo.

„Nevím, co to plácáte o vládnutí světu, to fakt přeháníte, Aneto. I kdyby mě někdo přizval, já bych se ničeho takového, jako je vládnutí světu, účastnit nechtěla. A... co se mého bratra týče – poslední den, kdy jsem ho viděla, se mi pokusil ublížit. Rozhodně bych se nepřidala ke skupině, která ubližuje lidem!“

„Tss, vy toho naděláte, lidi potřebují občas pevnou ruku, copak to nechápete?“ mávla rukou „Ne,

evidentně nechápete,“ odpověděla si sama. „Užijte si svátky, Svatá Marie, vypadá to, že letos budete mít opravdu veselé Vánoce, haha!“

Pak hrdě odešla z mé kanceláře a nechala mě tam stát jako solný sloup. Nevím, kolik času uplynulo, když za mnou přišla Sylva, pořád jsem ale stála a koukala do zdi.

„Ahoj, Maruš, stalo se něco? Já jsem tě chtěla pozvat dneska na oběd, je to náš poslední pracovní den, než nastoupím dovolenou, co říkáš? Jsi v pořádku?“ Vypadala, že si o mě dělá starosti.

„V pohodě, Sylvi, jen jsem se trochu chytla s Bombou a nějak mě to rozhodilo.“ Nechtěla jsem jí vyprávět celý příběh, proč ji zbytečně děsit.

„Děkuju za pozvání, dneska fakt ráda vypadnu,“ usmála jsem se na ni.

„Bezva, tak se oblíkni, budu na tebe čekat na recepci!“ celá zářila a skoro nadskakovala. Zlatá holka, svým nadšením mě nakazila a já se začala na oběd mimo kancelář těšit.

Nasoukala jsem se do všech svršků, které jsem měla, přezula se do sněhulí a vyrazily jsme do blízké pizzerky. Sylva celou dobu něco brebentila, já jsem jen kývala a usmívala se a moc jsem ji nevnímala, dokud se nezmínila o svém příteli:

„...a Lucius tě vážně moc chce poznat, já jsem mu

o tobě vyprávěla, víš? No, tak jsme jako překvapení vymysleli oběd ve třech, není to báječný?“

Aha, tak proto nadsakovala.

„Počkej,“ zastavila jsem se, „jak oběd ve třech? Jako dneska? Teď? Sylvi, fakt nevím, jestli je to dobrý nápad,“ vzpomněla jsem si na naše poslední „setkání“ s Lucieusem, o kterém Sylva moc nevěděla, a začala jsem se bát. Na druhé straně jsem ale byla zvědavá, přece jen bylo pořád možné, že jsem měla jen nějaké divné halucinace, navíc v pizzerii plné lidí si snad nic nedovolí, ne? Tak jsem se podvolila Sylvinu smutnému pohledu, dál neprotestovala, statečně vešla dovnitř a následovala Sylvu ke stolu u pravé strany, kde jsme zahlédli blondátou záplavu kudrlinek. Hnus.

„Hi, Lucius, tohle je moje kolegyně Marie. Marie, dovol mi představit ti Lucieuse, mého přítele,“ představila nás Sylva anglicky, opět nadsakovala jako pejsek a vůbec si nevšimla, že ovzduší v restauraci najednou zhoustlo.

„Hm, hi, nice to meet you,“ řekla jsem mu zdvořilostní frází, že ho ráda poznávám, i když jsem to tak vůbec necítila. On mě mezitím probodával pohledem.

„Hello, nice to meet you too,“ odpověděl s mírným přízvukem, že prý ho to taky těší.

Ha! Fakt na to vypadal... Ruku jsme si nenabídli. Sylva si sedla naproti němu a já do čela stolu, takže po jeho levici. Chtěla jsem zůstat u kraje, odkud budu moct v případě potřeby rychle utéct. Uvědomovala jsem si, že ačkoli se mi žaludek trochu houpal nevolností, ten zvláštní pocit motání hlavy se tentokrát nedostavil, a tak jsem byla sice obezřetná, přesto ale moc zvědavá, co je to za chlápka. Servírka nám přinesla jídelní lístky, my si objednali pití a nastala trapná pauza. Přemýšlela jsem, jestli se mám nějak zmínit o tom, co se tenkrát stalo, nevěděla jsem ale, jak to udělat nenápadně. Nechtěla jsem vypadat jako blázen nebo rozčilit Sylvu nějakými nepromyšlenými řečmi o klukovi, do kterého je zblázněná.

Upřímně se nebylo čemu divit, Lucius byl výstavní kousek chlapa – tedy když si člověk odmyslel ty příšerné lokýnky (které by se hodily tak na malou holčičku, ale ne na skoro dvoumetrovýho, pořádně rostlýho, mužskýho). A že bylo fakt dobře vidět, jak pěkně je rostlý – měl na sobě smetanový rolák, který ho dokonale obepínal, k tomu bezvadně padnoucí džíny, prdýlku jak dva kmínky, hmm... V dokonale souměrném obličejí dominovaly jeho černé oči – to vypadalo na jedné straně fakt divně, působilo to dojmem, že je zfetovaný a má hodně

rozšířené zornice, že není vidět duhovka. Ale když nám servírka přinesla pití a zapálila svíčku na stole, všimla jsem si, že to je jen zdání a jeho duhovky mají sice hodně tmavou barvu, přesto jsou ale o odstín světlejší než zorničky. Nenápadně jsem v jeho blond hřívě hledala tmavé odrosty, žádné jsem ale nenacházela. Ten chlap snad nemůže být takhle blondatý od přírody, snad to nebude zase jeden „šampón“, který se každý týden barví.

Sylva opět něco brebentila a já ji moc nevnímala, dokud se nezačala bavit o knížkách, které v poslední době četla, a vyptávat se nás na totéž.

„Já jsem nedávno četla zajímavou historickou knihu,“ pronesla jsem, „bylo to o počátku čarodějnictví v evropských zemích, slyšeli jste o tom něco? Byly tam zajímavé pasáže,“ prohodila jsem a očima probodávala Luciuse.

„Jistě, já o tom něco málo vím, tato část historie mě vždy zajímala,“ odpověděl Lucius a oplácel mi upřený pohled. „To jste četla jako součást nějakého studia, nebo pro rozšíření znalostí o svém rodokmenu?“ zeptal se mě – ten chlap snad naznačuje, že jsem čarodějnice?

„Ne, historie mě jen baví,“ odsekla jsem. „Opravdu mě zaujalo, co jsem se tam dozvěděla,“ kontrovala

jsem s lstivým úsměvem. Sylva byla evidentně úplně mimo narážky, tak se omluvila a odešla na toaletu.

„So...“ chtěla jsem pokračovat v dosavadním anglickém rozhovoru, když se Lucius rychle nahnul přes stůl a rukou udělal pohyb, jako by chtěl chytit tu moji, kterou jsem měla položenou na kraji stolu. Lekla jsem se a ucukla tak rychle, až jsem se málem skácela ze židle. Naštěstí jsem nečekaně dobrá, vybrala jsem to. Nebo si to ze základky ještě pamatuju, taky mám v houpání natrénováno...

„Přestaneme hrát tu komedii, co říkáš, křížence?“ zasyčel na mě dokonalou češtinou.

Výborně, začíná to být čím dál lepší.

„Cože? Vůbec nevím, o čem mluvíš, a navíc jsi tady jediný, kdo hraje komedii!“ naklonila jsem se k němu, abych mu ukázala, že se ho nebojím. Na češtinu jsem přešla automaticky, na tykání ze vzteku. Trochu ho to zarazilo.

„Nehraj se mnou hru na nevinnou, vím moc dobře, kdo jsi. Hele, mám Sylvu rád, to je jediný důvod, proč jsem tě ještě nezabil. Ale mám tvé číslo a velmi dobrý vyhledávač, který mi okamžitě zjistí, kde jsi,“ vytáhl z kapsy nějakou krabičku, která vypadala jako navigace, a ukázal mi ji. Pokrčila jsem rameny.

„Navíc jsem se roky trénoval ve stopování, takže ti ani tvoje schopnost útěku přes Gmisiofi nepomůže,“ oči mu úplně plály při tom proslovu. „Gmisio..., co?“ opět se projevil můj intelekt. „Hele, měl by ses nechat vyšetřit, evidentně nejsi normální; navíc jsi během hodiny už druhý člověk, který mě obvinil, že jsem něco jiného, než jsem. Já bych tomu fakt ráda přišla na kloub, takže když jsi tak laskavý, že mě necháš ještě chvilku naživu, tak bys mi mohl taky poskytnout nějaké informace! Já jsem prostě já, narodila jsem se úplně normálním lidem, prokazatelně jsem jejich, protože jsem jim oběma podobná. Celý život se nesnažím o nic jiného než zažít trochu zasraného štěstí, nikomu neubližuju, vychovávám kluka, jak nejlíp umím, miluju manžela a do nedávna jsem se starala o mladšího brácha, když se nám rodiče zabili při nehodě! Fakt nevím, co v mém obyčejném životě je tak hrozný, aby to byl důvod mě zabít! A o tý tvý Gmisio... něco nevím vůbec nic, natož abych přes to nějak utíkala! Jo – a ta tvoje krabička je ti úplně k ničemu vzhledem k tomu, jak často zapomínám mobil na místech, na kterých se nevyskytuju!“

Začala jsem být vzteklá a slova jsem na něj vyloženě plivala.

On vypadal opravdu překvapený. „Můžeš předstírat, že jsi někdo jiný, ale já vycítím, že jsi jedna z nich, kde ses tady vzala? A pokud jsi opravdu žila život jako člověk, pak se s tebou měl někdo spojit, tebe nikdo nekontaktoval? Něco se děje, TaPati se tu najednou rojí ze všech stran, něco plánují a ty o ničem nevíš? Sakra, měl bych tě zabít,“ koukal na mě, jako by přemýšlel, jestli to tady bude hodně nápadné – evidentně se vůbec nerozpakoval zavraždit člověka.

Já přemýšlela, že bych ho měla naprášit policajtům. „Tak a dost! Ještě jednou se zmíníš o mý vraždě a budu se muset bránit!“ rozčilovala jsem se a uvědomila si, že to znělo, jako bych byla nějaká drsoňka, která mu nakope zadek. Lekla jsem se, že by to chtěl vyzkoušet, tak jsem rychle dodala: „... oznámím to policii!“ On ten dodatek evidentně nesežral, protože se pomalu odkláněl pryč ode mě a začal rukou šmátrat po své bundě. Pak mu ale oči střelily někam za mě a výraz se mu změnil.

„Teď není vhodná doba, Sylvie už jde. Bylo by od tebe rozumnější mě neprozradit a hrát tu hru se mnou,“ řekl rychle a naléhavě.

„Dobře, pro Sylvu to udělám. Ale jestli jí jakkoli ublížíš, tak si tě najdu a vrátím ti to za ni i s úroky!“ zasyčela jsem na něj.

„Nápodobně,“ zazubil se a podal mi ruku. Chvilku jsem otálela, pak jsem mu ji rychle stiskla. Měl hodně studenou, ale suchou a pevnou dlaň, ale i přesto se mi při jeho dotyku zhoupl žaludek. Zbytek oběda probíhal tak normálně, jak to jen bylo možné. Sylva držela konverzaci a my jsme se na ni usmívali a odpovídali jí krátkými větami.

Jídlo bylo výborné, díky němu jsem se začala cítit i docela příjemně, i přes Luciusovu společnost. I když mě pořád něčím štval – ať už to byl jeho ironický úsměv, nadzdvihnutí obočí, nebo jeho upřené pohledy do mých očí. Choval se jako arogantní blbec, ale alespoň zatáhl účet, když jsme dojedli.

Já jsem odešla do kanceláře dřív, abych dala těm dvěma hrdličkám možnost se nerušeně rozloučit. Cestou jsem vyhnala Sylvin milostný život z hlavy a myslela na svoje kluky, touhle dobou už mají určitě taky po obědě a David každou chvíli pojede domů. Pak v kanceláři už vlastně nebylo co dělat, taky poslední týden před Vánocemi nevím, kdo by mohl co chtít. Takže jsem až do konce pracovní doby poslouchala „ódu na Luciuse“. Sylva si každou chvilku našla důvod, proč projít kolem mé kanceláře a pár minut se tam zdržet. Alespoň jsem nemusela řešit, co myslel těmi svými divnými řečmi

– už si pomalu začínám na divné věci zvykat, začíná být čím dál snazší se od nich odpoutat.

Přemýšlela jsem, jestli bych i tak Sylvě neměla něco říct. Zatím to ale vypadalo, že se ji Lucius snaží chránit, tak jsem radši nic neříkala, abych jí nakonec neublížila. Mohl tu drsnost hrát jen přede mnou, vymýšlet si. Zatím s tím udáním počkám... Generál si nás odpoledne zavolal do zasedačky, přede všemi mě ztrapnil gratulací k narozeninám, navíc mi dal dárkový koš a poté mě laskavě propustil dřív než obvykle. Koš jsem nechala v kanceláři, nechtěla jsem se s ním vláčet. Jen jsem z něj vyndala bonboniéru, že ji dám Ester, až přijdu k ní.

Jelikož jsem dneska nespíchala domů a měla díky generálovi skoro dvě hodiny volného času, než k ní mám přijít, z práce jsem jela rovnou na cour do nového obchodního centra, které vyrostlo deset minut od jejich domečku. Už tak dlouho jsem neměla příležitost jen tak se courat po obchodech... Zrovna jsem si prohlížela hadříky, když se zase ozval můj instinkt. Teda spíš moje hlava, zase se motala. Už jsem tahle znamení nepodceňovala, a tak jsem se schovala za stojan s kabáty a jen se rozhlížela, co může být příčinou. Nebudu přece jako hloupá husa hned panikařit a utíkat. Periferním

viděním jsem u vchodu do obchodu viděla nějaké stíny, když jsem se tam ale podívala přímo, neviděla jsem nic. Najednou mou pozornost upoutala skupinka lidí, všichni na sobě měli tmavě zelené oblečení, které by mohlo vzdáleně připomínat vojáky – nebyly to ale uniformy, spíš něco jako stejnokroj. Zelené, volné kapsáčové kalhoty, dlouhé zelené kabáty a na nohou něco jako kanady. Zelení muži.

Tahle skupinka jako by se objevila odnikud – přesněji ze směru, kde jsem viděla ty stíny – a mířila rovnou k pokladní. Nebyli nijak zvláštní, byli to samí chlapi, vlasy měli všichni tmavé, nebyli si ale ničím podobní. Různě vysocí, různé postavy. Jeden z nich odstrčil ženskou, která zrovna byla na řadě, ostatní ji – nedbajíce na její protesty – šoupli ještě dál a ten první si stoupl naproti pokladní, naklonil se k ní a něco jí říkal. Byli moc daleko na to, abych slyšela slova, která říkal; svým šestým smyslem jsem ale cítila, že na pokladní používá i nějaký mimosmyslový nátlak. A tohle nebyla halucinace, tím pocitem jsem si byla naprosto jistá. Pokladní chvíli stála jako zmrazená, pak ale začala plakat – a slzy, které jí tekly z očí, byly sytě červené, krvavé. Začala potichu kvílet – ať jí dělal cokoli, tak ji to určitě bolelo. Mou pozornost upoutala ženská,

co ji prve předběhli ve frontě – najednou se skácela na zem a začala zvracet krev. Žaludek se mi zhoupł, spíš strachy než nevolností – cizí krev mi nikdy nevadila. A taky se tady projevila výhoda her – po všech těch brutálně zmasakrovaných stvořeních ve hrách to se mnou nic moc nedělalo, přestože tohle bylo skutečné.

V tom okamžiku si podivné scény všimli i ostatní nakupující a vypukla panika. Jeden po druhém se snažili rychle vypadnout, ti chlapi se ale postavili vedle sebe jako fotbalisti při penaltě a vypadali, že opravdu nemají v úmyslu nechat někoho projít. Jeden z nich bleskl očima mým směrem, tak jsem se rychle skrčila a opřela zády o zeď.

Začala jsem se celá klepat, co se to sakra děje? Že by přepadení? To mi nějak nesedělo, určitě měli dost času vybrat kasu a nenápadně zmizet, a ne blokovat východ. Dech se mi zrychlil a stále jsem se snažila nevydat žádný zvuk, v podřepu jsem se přesouvala kousek dál od dveří – hledala jsem mezi stojany skulinku, kudy bych viděla a nebyla vidět. Pokladní už jsem neviděla, asi se zhroutila za pult.

Scéna u východu mi připomněla americké filmy, ve kterých dvě partičky stojí proti sobě a mají taneční souboje – i když jsem silně pochybovala, že by ti chlapi začali tančit breakdance, ta představa mi

vykreslila na tváři úsměv. Jsem fakt cvok, přímo před očima mi mučí dvě ženské a já se v duchu bavím představou, jak tancují, zakroutila jsem nad sebou hlavou.

Najednou se něco stalo. Nejdřív se ozval můj žaludek, pak takový divný zvuk – svist – a hned potom vyjeknutí několika lidí. Vykoukla jsem zpoza dalšího stojanu a viděla, jak lidi prchají, co jim nohy stačí, protože někdo zeleným mužíčkům porušil formaci. Pak jsem ho i zahlédla – povědomé blondaté kudrny, Lucius.

To je teda překvapení! Kde se tu vzal?! Sylva přece bydlí úplně v jiné části Prahy...

Pohyboval se neuvěřitelně rychle a v pravé ruce se mu něco blýskalo – podivně tvarovaná dýka. Až po chvíli mi došlo, že ani jeho levá ruka není prázdná – držel v ní injekční stříkačku. Dva zelení se váleli na zemi, drželi se za hrudníky, z podříznutých krků jim stříkala krev a ničila všechno to krásné oblečení na stojanech.

Než jsem se nadála, na zemi stříkala krev už ze čtyř krků a zbylí zelení prostě zmizeli. Nezaregistrovala jsem, jak utekli – najednou byli pryč.

Postavila jsem se a na třesoucích se nohou vyšla ze svého úkrytu.

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti
eReading.